

BĚLOHRADSKÉ LISTY

Číslo 5 / říjen 2025

BĚLOHRADŠTÍ
TURISTÉ

OSLAVY
100 LET TENISU

FESTIVAL BERTOLDŮV BAROKNÍ BĚLOHRAD

20 Kč

II. etapa udržovacích prací na kostele sv. Jiří v Hřídenci, foto: Roman Kunčík

Bělohradské listy 5/2025 – vychází jako dvouměsíčník
25. ročník

Vydalo: Město Lázně Bělohrad, periodický tisk územního samosprávného celku

Tisk: Arpa, Kotkova 792, 544 01 Dvůr Králové nad Labem

Šéfredaktorka: Barbora Červinková, -cer-

Redakce: Lucie Hronová, -hron-, Lenka Vichnarová, -lev-

Grafické zpracování: tiskárna Arpa

E-mail: belohradske-listy@lazne-belohrad.cz | ISSN 2533-8005, ev. č. MK ČR E 10901

Vydáno: říjen 2025

Titulní fotografie: Účastník kurzu umělecké techniky starých mistrů pracuje na fresce
pod vedením lektora Vojtěcha Mrovce, autor: Josef Klazar

Slovo starostky	4
Radnice informuje	5
Slatinné lázně	10
Stalo se	12
Kultura a volný čas	13
Architektura	20
Zaostřeno na...	23
Z knihovny	24
Volný čas – výlety	26
Tváře Bělohradska – Jan Paďour	28
Školy	30
Zprávy ze sousedství	34
Sport	36
Poselství faráře	38

Podzim v Bažantnici, foto: Jaromír Zubák

Milí čtenáři nejen z Bělohradu,

podzim v Lázních Bělohradě má zvláštní kouzlo. Mlhy se povylují nad rybníky, listí v Bažantnici šustí pod nohama a brtevská Hůra hraje barvami, které se nedají namíchat žádnou paletou. Je to čas, kdy se příroda zpomaluje, sklízí své plody a připravuje se na odpočinek.

Často cítím, že podzim není jen obdobím roku, ale i obdobím života. Jaro patří dětem – jejich smíchu, nezkrotné zvědavosti a očím, které vidí svět jako zázrak. Léto patří dospělým, plným síly a činů, které určují běh dní. Podzim přichází se stářím, přináší klid a zralost – chvíli, kdy se zkušenosti stávají pokladem a kdy se otevírá prostor k předávání i naslouchání.

V našem městě se setkávají různé generace. Děti objevují svět s očima dokořán, senioři nesou příběhy a zkušenosti, které učí trpělivosti a moudrosti. A právě v jejich setkání je obrovská síla – jedna generace bez druhé je jako město bez duše.

Možná je to i moje osobní zkušenost, která mě k těmto myšlenkám přivádí. Pracovala jsem v domově důchodců v Mlázovicích a vím, že to nejcennější, co může starší člověk dostat, je lidské setkání – chvíle, kdy si někdo najde čas a prostě si popovídá. Proto si tolik vážím všech aktivit, které vedou k přiblížení generací a posilují pocit sounáležitosti.

Bělohrad byl vždy městem setkávání – a díky aktivním lidem tomu tak je i dnes. Krásným příkladem byla letošní „Snídání v trávě“, kterou poprvé připravila Štěpánka Pauková. Na opačném konci pomyslné časové osy stojí paní Smotlachová, která už řadu let vede klub dam, jež se svými zobcovými flétnami rozdávají radost nejen na městských akcích a dokazují, že naučit se hrát na hudební nástroj lze i v seniorském věku. Společným jmenovatelem obou aktivit je propojování generací – to, co dnes rozvíjejí mladší, je vlastně pokračováním toho, co senioři dělávali už dříve. Důležitou roli má i knihovna: nabízí kurzy univerzity třetího věku, vzdělávací cykly i lekce moderních technologií. Díky nim senioři dokazují, že nikdy není pozdě učit se novým věcem a zůstávat aktivní součástí života města.

Jen tam, kde se lidé napříč věkem setkávají, může vyrůst opravdová soudržnost. A právě teď je prostor, kde se můžete zapojit i vy – přinést své nápady, podněty a návrhy, které obohatí nás všechny. Každý hlas a každý nápad jsou cenné a mohou být jiskrou, která rozsvítí nové možnosti pro naše město.

Chtěla bych nás povzbudit, abychom více hledali chvíle, kdy se generace setkávají. Vnuček, který pomůže dědovi s telefonem. Vnučka, která si nechá vyprávět, jaké to bylo chodit do školy „za starých časů“. Společná procházka do parku, kde dítě zaskáče v listí a babička si vzpomene, že přesně to dělávala kdysi také.

Podzim nás učí, že každá etapa má svůj smysl a krásu. A stejně tak je důležité, abychom si vážili lidí v každém věku – těch nejmladších i těch nejstarších. Společně tvoříme celek, který je pevný a živý jen tehdy, když v něm všechny generace hrají svou roli.

Přeji nám všem, abychom tento podzim využili nejen k obdivu barevné přírody, ale i k větší blízkosti mezi sebou. Ať je náš Bělohrad místem, kde se lidé navzájem obohacují, naslouchají si a předávají si to nejcennější – lidskou zkušenost a vzájemný respekt.

S úctou a přáním klidných podzimních dnů

*Alena Kuželová
starostka města Lázně Bělohrad*

Žádost o dotaci na rekonstrukci oranžerie a revitalizaci parku byla zamítnuta

Město Lázně Bělohrad společně s dalšími partnery podalo žádost o dotaci na rekonstrukci oranžerie a revitalizaci přilehlého parku, jak jsme již v minulosti informovali. Bohužel jsme se aktuálně dozvěděli, že žádost byla zamítnuta.

Důvodem je skutečnost, že jeden z projektových partnerů – obec Velichovky – nedostal od stavebního úřadu v Jaroměři stavební povolení. Podle sdělení starosty Velichovek navíc stavební úřad nedodržel zákonem stanovenou lhůtu pro vydání rozhodnutí. Protože dotační pravidla vyžadují, aby všichni partneři měli stavební povolení včas k dispozici, byla zamítnuta žádost celého projektu.

V současné době čekáme na výsledek odvolání, nicméně příliš optimističtí nejsme. Paralelně začínáme hledat jiné dotační tituly, které by nám umožnily držet se původního plánu a pustit se do rekonstrukce oranžerie v co nejbližší době. Pokud se žádný vhodný dotační program nenajde, budeme muset přistoupit k postupné rekonstrukci z vlastních finančních zdrojů.

Rekonstrukce této kulturní památky zůstává pro vedení města jednou z hlavních priorit i pro další období.

Alena Kuželová, starostka, foto: Jaromír Zubák

Studie pivovarských sklepů čeká na aktualizaci

V minulosti si město nechalo zpracovat studii, která se věnovala využití pivovarských sklepů v Lázních Bělohradě. Hlavním tématem studie byla myšlenka vybudovat kavárnu, galerii a kulturní prostor, který by obohatil život ve městě a zároveň nabídl nové turistické atraktivity.

Mezitím se ale otevřela další, možná ještě zajímavější příležitost. Městu byla nabídnuta ke koupi nemovitost vedle školy, pod níž se nachází velmi rozsáhlé a překvapivě dobře zachovalé sklepení. Nemovitost jsme zakoupili především díky jejímu strategickému umístění v centru, které nabízí širokou škálu možností pro budoucí využití. Zatímco původní studie pracovala jen s pivovarskými sklepy, dnes se ukazuje potřeba aktualizovat ji a zahrnout do úvah i tuto novou lokalitu.

Jaké jsou tedy možnosti? Zvažuje se například vytvoření parkoviště, úprava okolí na park nebo celkové otevření a propojení celé lokality pro veřejnost. Jasný záměr zatím stanoven není, ale vedení města pracuje na tom, aby se potenciál místa v budoucnu využil co nejlépe.

Momentálně probíhají kroky k tomu, aby byly sklepy zařazeny mezi tzv. brownfieldy. Tento pojem označuje opuštěné, nevyužívané nebo zanedbané areály, které mohou být znovu oživeny a zapojeny do života obce či města. Výhodou zařazení mezi brownfieldy je možnost čerpání dotací, které jsou právě na obnovu a nové využití těchto lokalit častější a snadněji dostupné.

Samotná aktualizace studie nebude vznikat pouze „od stolu“ – město plánuje, že návrhy využití budou projednány i s občany. Cílem je, aby se do budoucí podoby místa promítly potřeby a nápady místních, kteří je budou využívat nejvíce.

Alena Kuželová, starostka

Instalace zelených sloupků v Rašínově ulici

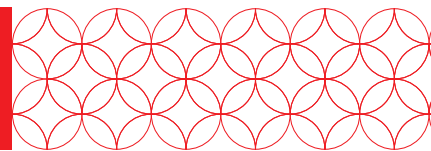
K instalaci zelených sloupků, tzv. baliset, v Rašínově ulici jsme přistoupili z jednoduchého důvodu – opakovaně se objevovaly stížnosti na nevhodné parkování vozidel. To znemožňovalo bezproblémový obousměrný průjezd, komplikovalo bezpečný vjezd k rodinným domům a v neposlední řadě ohrožovalo chodce přecházející tuto ulici směrem do Lázeňské.

Před zavedením tohoto opatření jsme vyzkoušeli řadu jiných možností – domluvu se zástupci lázní, aby zde neparkovali jejich zaměstnanci, i opakované kontroly a pokuty ze strany Policie ČR. Vždy se situace na čas zlepšila, ale po několika dnech se problém vrátil. Proto se dopravní skupina ve spolupráci s radou města rozhodla pro tuto formu řešení.

Je důležité připomenout, že parkování v tomto úseku je zakázáno i bez osazení sloupků. Podle zákona není přípustné odstavit vozidlo tak, že by se silnice stala neprůjezdnou v obou směrech. Proto by nám umístění dopravní značky „Zákaz zastavení“ či „Zákaz stání“ ani nebylo oficiálně schváleno.

Je třeba si uvědomit, že tento problém není specifický pouze pro Rašínovu ulici. S nevhodným parkováním se setkáváme i v dalších částech našeho města, ale také v mnoha dalších místech celé České republiky.

Jiří Bičíště, místostarosta, foto: redakce

Bělohradský zámek dnes

Tento rok bylo dokončeno zajištění statických konstrukcí, zejména podlah a stropů nad společenským sálem a téměř v celém horním podlaží. V uplynulých několika měsících byl rozšířen restaurátorský průzkum z důvodu hledání vhodných tras pro vedení medií a zejména stoupaček. Konstrukce zámku je velmi složitá, ne jako dnes v moderních domech, a řešení vertikálních tras s optimální a fungující návazností je složitý a komplikovaný proces. Ať už z hlediska na sebe nenavazujících zdí, nebo z důvodu kombinací mnoha různých konstrukcí stropů včetně klenby. V současné době řešíme smluvní dokumentaci s generálním dodavatelem stavby a práce ve větším měřítku budou zahájeny na přelomu roku.

*Hana Pavlíková, Elizabeth Arms, a. s.,
foto: Jaromír Zubák*

Vyjádrění k pádu doupného stromu v zámeckém parku

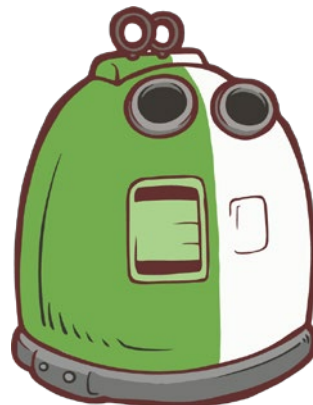
Dne 8. 8. 2025 došlo v zámeckém parku ke zřícení odumřelého jasanu ztepilého (*Fraxinus excelsior*), který byl ponechán jako tzv. doupný strom – tedy útočiště pro drobné živočichy. Naštěstí při této události nedošlo k žádnému zranění osob.

Doupný strom byl v parku ponechán na základě odborného doporučení v roce 2018, kdy příslušný orgán ochrany přírody povolil skácení 37 stromů (včetně 11 jasanů) z důvodu napadení houbovým onemocněním *Chalara fraxinea*. Jeden z těchto stromů byl odborně posouzen a navržen k ponechání jako ekologicky významný prvek. Byl vyvázán a označen informační tabulí.

V roce 2020 byla zpracována projektová dokumentace na revitalizaci zámeckého parku, v jejímž rámci byly dřeviny opětovně posouzeny. Zjištěný zdravotní stav vegetace

nebyl uspokojivý, a proto bylo navrženo pokácení 66 stromů, provedení pěstebních opatření na dalších 100 a výsadba 82 nových vysokokmenných dřevin. Povolení k těmto zásahům bylo vydáno v červnu 2020. Revitalizace měla být financována z evropského dotačního programu INTERREG, avšak v září 2025 bylo městu oznámeno, že dotaci nezískalo. Dřeviny na městských pozemcích jsou pravidelně kontrolovány odborným arboristou. Další kontrola je plánována na listopad/prosinec 2025, aby bylo možné včas požádat o případné pokácení dřevin v rámci vegetačního klidu. Přesto je třeba upozornit, že i přes odborné kontroly může dojít k náhlému pádu stromu v důsledku klimatických či povětrnostních vlivů, a to i u jedinců, kteří navenek nevykazují známky zhoršené vitality nebo stability.

*Stavební odbor MÚ Lázně Bělohrad
Jiří Bičíště, místostarosta*

Ve městě jsou nové kontejnery na kovy a sklo

První zářijový týden byly rozmístěny 3 nové kontejnery na kovy a 4 kontejnery na bílé a barevné sklo. Najdete je v ul. Vachkově, Karla Moora, Zámecké a v horní části obce Brtev. Rozšíření kontejnerů usnadní občanům třídění odpadu a podpoří čistotu i ochranu životního prostředí ve městě.

TIC

ilustrace: EKO-KOM, a. s.

Omluva

V minulém čísle Bělohradských listů jsme v rozhovoru s paní Oldřiškou Trnkovou chybně uvedli jméno pana Rychtery. Tímto se panu Rychterovi velmi omlouváme za vzniklou nepřesnost.

Zároveň se omlouváme za chybnou informaci v přehledu dotací poskytnutých městem. U subjektu SK Lázně Bělohrad, z. s., byla omylem uvedena výše dotace 200 000 Kč. Správná částka činí 400 000 Kč.

Děkujeme za pochopení a trpělivost našim čtenářům i dotčeným osobám.

Redakce Bělohradských listů

Inzerce

Sháním v Lázních Bělohradě ženu/muže na občasnou výpomoc s chodem domácnosti a provozními záležitostmi. Děkuji za nabídky.

kontakt: pan Mašek, 723 164 038

Stát zpřísňuje pravidla, město doplácí – třídění odpadů je nutnost

Zákon o odpadech stanovuje poplatek za ukládání směsného a objemného odpadu na skládku, přičemž výše poplatku se každoročně zvětšuje. Současně s tím zákon rok od roku snižuje limitní množství skládkovaného odpadu přepočtené na jednoho obyvatele. Odpadová politika státu představuje stále rostoucí tlak jak na odpadové hospodářství obcí, které musí reagovat na zpřísňující se legislativu, tak na rozpočet obcí – a tedy i do peněženek občanů, kteří prostřednictvím svých daní a poplatků tyto zvyšující se náklady musí uhradit.

Město Lázně Bělohrad nemá jinou možnost než prostřednictvím svozové firmy odvážet komunální i objemný odpad na skládku, protože stát nemá v současné době dostatečnou kapacitu spaloven. Město je tedy plátcem poplatků za uložení odpadu. Využívá sice možnost uplatnit slevu 500 Kč za tunu odpadu, ta se však vztahuje jen k danému limitnímu množství odpadu na obyvatele v příslušném roce. To znamená, že veškerý odpad nad toto limitní množství hradí město v celé zákonem dané sazbě.

Bohužel zákon v tomto případě zcela opomíjí značné množství odpadu vznikajícího v nemovitostech bez trvale hlášených obyvatel. V Lázních Bělohradě se to týká 450 chalup a bytů. Tento odpad zvyšuje celkovou tonáž, zatímco počet obyvatel, podle kterého se náklady rozpočítávají, zůstává nezměněn.

Odpad nad limit město draze zaplatí

Po přepočítání na obyvatele tak **každý občan města v loňském roce vyprodukoval 212,4 kg** směsného a objemného

odpadu. To je bohužel o 10 kg více než v roce 2023. **Při loňském zákonném limitu odpadu do 170 kg** na obyvatele mohlo město uplatnit slevu na 634,8 tuny odpadu. Za dalších 158 tun odpadu nad limit byl zaplacen skládkový poplatek v plné výši – tedy ne 500 Kč/t odpadu, ale 1250 Kč/t odpadu – což město stálo navíc 144 000 Kč. V roce 2025 při stejném množství odpadu a počtu obyvatel to ale již bude doplatek 240 000 Kč, v roce 2026 pak 280 000 Kč a tak dále...

Zákonem stanovený podíl recyklace

Od roku 2025 musí recyklovatelné složky (papír, plast, sklo, kovy, ale i dřevo, textil, jedlé oleje a bioodpad) **tvořit alespoň 60 % komunálního odpadu**, od roku 2030 minimálně 65 % a od roku 2035 alespoň 70 %. V roce 2024 se ovšem podařilo dosáhnout pouze **45% podílu** z celkového množství odpadu, což je pod zákonnou hranicí. Městu tedy hrozí pokuta za nesplnění povinnosti v řádu statisíců korun.

Pokud chceme udržet náklady na odpadové hospodářství pod kontrolou a chránit životní prostředí, bez důsledného třídění a snížení množství směsného a objemného odpadu to v budoucnu nepůjde. Každý z nás může přispět tím, že bude odpad třídit a omezí zbytečné plýtvání. Společně tak zajistíme udržitelnější budoucnost pro naše město i přírodu.

Jitka Břeská, MěÚ Lázně Bělohrad, infografika: EKO-KOM, a. s.

Vývoj poplatků za ukládání odpadu na skládku a snižování limitního množství odpadu na obyvatele

Poplatkové období v roce	2024	2025	2026	2027	2028	2029
Poplatek za uložení tuny odpadu na skládku bez uplatněné slevy	1250 Kč	1500 Kč	1600 Kč	1700 Kč	1800 Kč	1850 Kč
Množství odpadu na jednoho obyvatele, na které lze uplatnit slevovou sazbu	170 kg	160 kg	150 kg	140 kg	130 kg	120 kg

Do kontejneru na sklo patří:

skleněné lahve například od vína, alkoholických i nealkoholických nápojů, sklenice od kečupů, marmelád či zavařenin. Vytríděné sklo není nutné rozbíjet, bude se dále třídit!

Do kontejneru na plasty patří:

fólie, sáčky, plastové tašky, sešlápnuté PET lahve, obaly od pracích, čistících a kosmetických přípravků, kelímky od jogurtů, mléčných výrobků, balící fólie od spotřebního zboží, obaly od CD disků, pěnový polystyren a další výrobky z plastů.

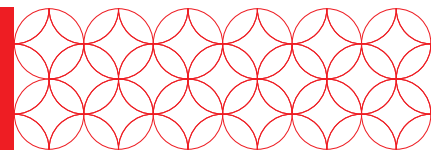
Do kontejneru na nápojové kartony patří:

krabice od džusů, vína, mléka a mléčných výrobků, omáček, které je potřeba před vhozením do kontejneru řádně sešlápnout.

Do kontejneru na papír patří:

noviny, časopisy, sešity, krabice nebo papírové obaly, obálky s fóliovými okénky, knihy bez vazby, kancelářský papír a ostatní papír všeho druhu. Nevadí papír s kancelářskými sponkami.

Rekonstrukce kuchyně na ZŠ a příprava rozpočtu města pro rok 2026

Do výběrového řízení na rekonstrukci školní kuchyně vyhlášeného dle zákona č. 134/2016 Sb., o zadávání veřejných zakázek, se přihlásili celkem tři dodavatelé. Po přepočtení hodnotících kritérií předložila nejvýhodnější nabídku Stavební společnost Žižka, spol. s r. o., jež prováděla stavební práce také při rekonstrukci Bělohradské sýpky. Rada města na svém jednání 2. 9. 2025 výsledek výběrového řízení schválila. Po uplynutí zákonné lhůty na odvolání a po obdržení všech požadovaných dokumentů bude definitivně potvrzen vítěz tendru a město s ním podepíše smlouvu.

Celkové náklady na opravu kuchyně se předpokládají okolo 40 milionů Kč. Město požádalo o dvě dotace v celkové hodnotě cca 27 milionů Kč, o kterých zatím nebylo rozhodnuto. V případě nepříznivého výsledku dotačních řízení bude město projekt financovat kombinací vlastních prostředků a úvěru. Stavební práce budou započaty v květnu 2026, dokončení je plánováno zhruba v polovině září. Příprava obědů pro žáky

v měsících květen, červen a září bude zajištěna prostřednictvím firmy Lázně Bělohrad, a. s., vydávány budou v prostorách středního odborného učiliště. Cena obědů zůstane pro žáky stejná, rozdíl v nákladech, jenž bude asi 1 milion korun, zaplatí město. Další informace o přípravách a realizaci akce budou zveřejňovány průběžně.

Rekonstrukce školní kuchyně patří mezi klíčové investiční priority města pro příští rok, nicméně další velké projekty, jako například parkoviště u hasičské zbrojnice (a sýpky), chodník v ulici Zámecká, spojovací chodník Vojtěškova-Komenského a rekonstrukce tří bytů v Kotykově aleji, budou projednávány při přípravě nového rozpočtu. Ten vzniká během podzimu ve spolupráci vedení města a odborných pracovníků úřadu a projde několika schvalovacími koly, než jej schválí zastupitelstvo.

-cer-

Milionová investice do dětských hřišť: Horní Nová Ves i sídliště se dočkaly nových prvků

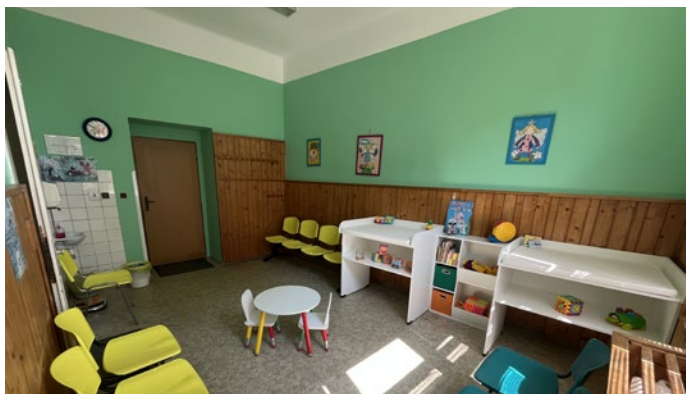
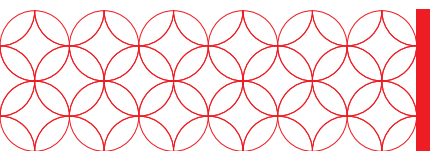
Dětské hřiště v Horní Nové Vsi se na konci prázdnin rozzářilo novým herním prvkem od firmy Monotrend. Sestava, která nahradila dožitě, již jednou měněné dřevěné prvky, je zhotovena z plastu a pozinku. Jedná se o realizaci I. etapy v hodnotě 485 000 Kč, II. etapa se připravuje na rok 2026.

Toto moderní zařízení kontrastuje s kovovou prolézačkou a kolotočem v pozadí. Je až neuvěřitelné, že se na tomto místě nalézají již celých padesát let. Společně s nyní již neexistující houpacíkou je v červenci 1975 svépomocně vybudo-

vali obyvatelé řadovek v Družstevní ulici. Iniciátory vidíme na fotografii zleva: Jiří Baer, Stanislav Brůna, František Černý, Ladislav Nekovářik a Bohuslav Malý. Přestože uvedení protagonisté již bohužel nejsou mezi námi, jejich dílo i po letech roznáší radost nejmenším návštěvníkům dětského hřiště. Radost z pohybu si užijí také děti na sídlišti – druhá a závěrečná etapa úprav zdejšího hřiště přišla město na 461 000 Kč a prováděla ji opět firma Monotrend. Nový kolotoč u lokality Japonsko byl pořízen za 50 000 Kč.

Josef Klazar, MKS
foto: archiv MKS, Roman Kunčík

Ordinace a čekárna MUDr. Rybníčka prošly renovací

V červenci proběhla v dětské ordinaci MUDr. A. Rybníčka renovace interiéru. Součástí byla výmalba prostor, kterou zajistil pan Jiří Šturma. Zároveň město investovalo do nového vybavení čekárny, aby prostředí pro děti bylo ještě příjemnější a pohodlnější.

Náklady na výše uvedenou renovaci dosáhly částky 83 542,03 Kč. Nové vybavení ordinace, které zahrnuje lavice, přebalovací pulty, organizér na hračky a dětský stoleček, bylo sestaveno a instalováno Technickými službami města Lázně Bělohrad. Tímto bychom rádi poděkovali jak Technickým službám, tak panu Šturmovi za jejich odbornou a kvalitní práci.

*Šárka Hlaváčová, majetkový odbor
foto: Šárka Hlaváčová*

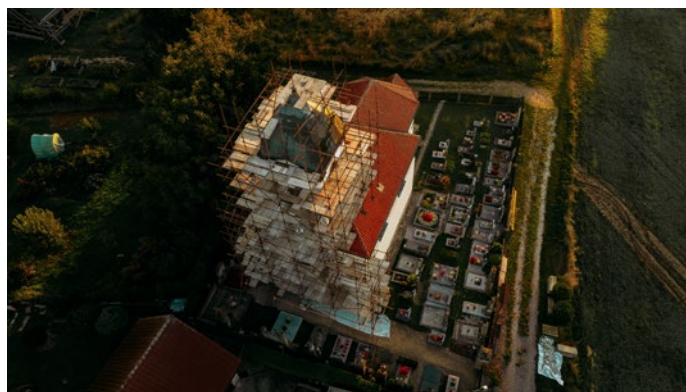
Zvelebování Pardoubku pokračuje: nové molo a lavičky

Město Lázně Bělohrad s radostí oznamuje další pokrok v realizaci projektu, který je podpořen dotací od Královéhradeckého kraje. Již na začátku léta se podařilo dokončit první fázi, a to dětskou stezku Hopsík a tajemství starého Bělohradu, a pořídit čtyři odpočinková lehátka k rybníku Pardoubek. V uplynulých měsících se město zaměřilo na navazující etapy. V srpnu bylo na rybníku Pardoubek instalováno nové molo, které dodala a namontovala firma pana Jančíka za 153 500 Kč včetně DPH.

V září pak hráz rybníka doplnily tři originální vyřezávané lavičky s názvy Vážka, Čáp a Kachna, které vytvořil řezbář pan Jan Paďour. Současně s lavičkami byly instalovány i nové odpadkové koše. Celkové náklady na tyto kroky činily 240 000 Kč. Zhruba 50 % z nákladů pokryla dotace od Královéhradeckého kraje.

Dokončením těchto etap zbývá v rámci projektu už jen instalace posledního prvku, kterým je přístřešek v psím parku. Psí park však byl již v srpnu doplněn o další prvky a překážky pro psí parťáky. Tyto úpravy nebyly financovány z dotace a jejich náklady dosáhly 103 000 Kč včetně DPH.

TIC, foto: Roman Kunčík

Společné úsilí o zachování kostela sv. Jiří v Hřídenci pokračuje druhou etapou

S finanční podporou města Lázně Bělohrad a soukromých subjektů byla 20. srpna zahájena II. etapa udržovacích prací na kostele sv. Jiří v Hřídenci. Během I. etapy byly v roce 2024 opraveny a obnoveny nátěry dřevěných a kovových prvků. Nyní se realizuje oprava poškozených částí omítky věže a její nový nátěr. V rámci této etapy bude také obnoveno pozlacení kříže na vrcholu věže. Informace o možnosti podílet se na obnově této historické dominanty Hřídence naleznete na facebookovém profilu Římskokatolické farnosti Lázně Bělohrad.

*Za ŘKF Lázně Bělohrad Josef Klazar,
foto: Roman Kunčík*

Čtyři procházky ke zdraví

Lázně Bělohrad jsou už po staletí vyhledávaným místem, kde se lidé zotavují, posilují své zdraví a čerpají sílu z okolní přírody. Nyní mohou místní i návštěvníci města vyrazit na procházku po čtyřech nově vyznačených trasách, které začínají a končí v Bažantnici. Posílí tím nejen své tělo, ale i mysl a zároveň získají možnost vyhrát večeři pro dva ve Spa resortu Tree of Life.

Chůze je jedním z nejpřirozenějších a zároveň nejúčinnějších způsobů, jak udržovat tělo v kondici. Pomáhá předcházet pohybovým onemocněním, zlepšuje činnost srdce, podporuje trávení, zvyšuje odolnost těla, posiluje imunitní systém a urychluje regeneraci. To je jen krátký výčet z blahodárných účinků, kterými chůze působí na lidské zdraví. Přesto na ni lidé mnohdy zapomínají a vyhledávají místo ní složitější sportovní aktivity. „Obvyklejší procházka dokáže zázraky, a když člověk chodí pravidelně, příznivě to ovlivní jeho fyzické i psychické zdraví do dalších let,“ popisuje fyzioterapeutka Lázní Bělohrad, a. s., Tereza Plecháčová. „Je znát, když ke mně přijde pacient, který byl celý život v pohybu, chodil na procházky, výlety nebo aktivně sportoval, oproti pacientovi, který se téměř nehýbal. To je nesrovnatelné.“ Podle Plecháčové se to zdaleka netýká jen starších jedinců. Naopak, stále častěji přibývají děti, které se potýkají s problémy způsobenými nedostatkem přirozeného pohybu. „Je na nich vidět, že tráví většinu času u počítače nebo s telefonem v ruce. Pak mají

vadné držení těla, oslabené mezilopatkové svaly, bolí je krční páteř a pak i hlava,“ vysvětluje a dodává, že vztah k pohybu začíná u rodičů. „Je ideální, když spolu chodí na procházky, když jim čas v lavicích a u monitorů kompenzují dalšími aktivitami,“ uzavírá fyzioterapeutka.

Chůze pozitivně ovlivňuje duševní pohodu i spánek

Lázně Bělohrad nabízí celou řadu míst ke krásným procházkám, které podpoří jak fyzické, tak i psychické zdraví. Právě díky chůzi na čerstvém vzduchu dochází k uvolnění endorfinů, prokrvení mozku a celkovému posílení nervového systému. Člověk je klidnější a mysl soustředěná. Chůze navíc pozitivně ovlivňuje schopnost usnout spolu se samotnou kvalitou spánku. Lázně si to uvědomují a vyzývají své klienty i obyvatele města k pohybu. Na okraj parku Bažantnice k historické vile Karlušce nechaly instalovat novou informační tabuli s vyznačenými trasami o délce od jednoho do 4,5 kilometru. Ideální na procházku s kočárkem okolo Pardoubku i pro svižnější výšlap k prameni Víta. Vedle jednotlivých tras jsou umístěny QR kódy, které po naskenování do chytrého telefonu zájemce povedou terénem. Nejdelší trasa vede na Byšička ke kostelu sv. Petra a Pavla, odkud je krásný výhled za každého počasí. Ta nejkratší se naopak drží cestiček v Bažantnici.

Nová tabule připomene pravidla severské chůze

Obsahem nové tabule je i informační blok, ze kterého se čtenář dozví, jak správně při chůzi využít hole k nordic walkingu, jakou vybrat délku a jak držet tělo. „Obecné pravidlo říká, že je důležité dodržet pravý úhel mezi paží a předloktím,“ přibližuje fyzioterapeutka Plecháčková a upozorňuje, že kromě délky holí si lidé často pletou také jejich typy a zaměňují hole k nordic walkingu s trekovými. „Trekové hole se při chůzi zapichují vedle chodidel a slouží spíše jako opora. Kdežto nordiky se zapichují za paty, chůze s nimi je svižná, dochází k napřímení páteře a posílení svalových řetězců,“ vysvětluje. Od trekových holí, které mají řemínky na ruce, jsou na první pohled k rozeznání díky přidělaným rukavičkám. Právě tyto hole na nordic walking lze zakoupit přímo v prodejně hotelu Grand nebo zapůjčit na recepci za poplatek 50 Kč na den. To je vhodné pro zájemce, kteří si chtějí takovou chůzi vyzkoušet před samotnou koupí, nebo pro klienty lázní, kteří si své hole zapomněli doma. „Chůze nebo běh posilují svaly a udržují vyživenou kloubní chrupavku. To do budoucna snižuje riziko dalšího rozvoje nemocí, jako je artróza nebo osteoporóza,“ doplňuje Plecháčková.

Veronika Jirmanová
foto: Anna Vaculíková

Fotosoutěž o svatomartinské menu v Tree of Life

Aby společnost Lázně Bělohrad, a. s., motivovala k procházkám ještě víc lidí, připravila pro všechny soutěž o speciální svatomartinské menu ve Spa resortu Tree of Life. K účasti v soutěži stačí pouze vyrazit na procházku po jedné z nově značených tras a cestou pořídit zajímavý snímek. Může se jednat o romantický pohled na kostel sv. Petra a Pavla, selfie s dřevěnými čerty u rybníka Pardoubek, slatinná jezírka v Bažantnici, pramen Víta, rodinnou fotografii z procházky nebo cokoli jiného. Podmínky soutěže uvádíme v níže. Výherce vylosuje redakce Bělohradských listů a následně se s ním spojí marketingové oddělení Lázní Bělohrad, a. s. Výhrou je poukaz na večeři ve Spa resortu Tree of Life v termínu od 3. do 15. listopadu 2025. Šéfkuchař Viktor Kulhánek připraví u příležitosti svátku svatého Martina speciální menu s tradičním kaldounem, konfitovaným husím stehnem s brusinkovým červeným zelím, kysaným zelím a variací domácích knedlíků. Gastronomický zážitek zakončí sladká tečka v podobě švestkového koláče s drobenkou a vanilkovou omáčkou. Tou skutečnou odměnou ale zůstane procházka na čerstvém vzduchu v čisté přírodě Lázní Bělohradu.

Pravidla soutěže:

- Vydejte se na procházku po lázeňských trasách.
- Cestou vyfoťte sebe nebo okolní přírodu.
- Pošlete snímek na e-mail marketing@belohrad.cz.
- Do předmětu e-mailu napište SOUTĚŽ.
- Do mailu uveďte své jméno, příjmení a telefonní číslo.
- Fotky pošlete do 31. října 2025, jejich počet není omezen.
- Vyhrát můžete svatomartinskou večeři pro dvě osoby v Tree of Life od 3. do 15. listopadu 2025.
- Výherce vylosuje redakce Bělohradských listů a uveřejní jeho fotku v dalším vydání.
- Zasláním fotografií souhlasíte s jejich zveřejněním na sociálních sítích Lázně Bělohrad, a. s.
- Výherce budeme kontaktovat neprodleně po ukončení soutěže, nejpozději 3. listopadu 2025.

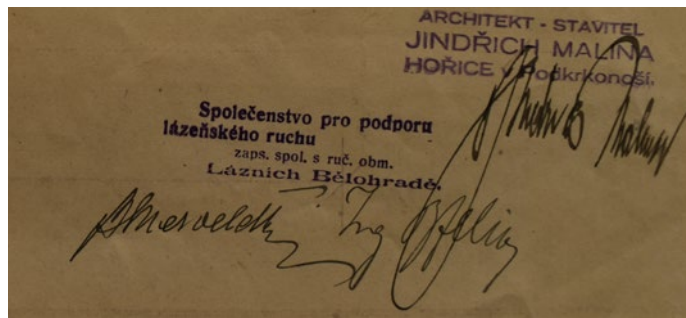
Září

■ 8. září 1935

„Společenstvo pro podporu lázeňského ruchu v Lázních Bělohradě“ se na své schůzi definitivně rozhodlo pro stavbu nového lázeňského hotelu (Grand), který bude přímo propojen s lázněmi. V té době totiž zdravotní pojišťovny včetně „Léčebného fondu státních zaměstnanců v Praze“ podmiňovaly ústavní léčbu svých členů ubytováním, stravováním a poskytováním lázeňských procedur v rámci jednoho objektu.

■ 11. září 1935

Stavební komise schválila stavbu nového lázeňského hotelu (Grand) podle plánů mladého hořického architekta a stavitele Jindřicha Maliny, kterému byla také stavba svěřena.

Jindřich Malina byl činný i ve svém vysokém věku a v roce 1987 byla podle jeho projektu realizována přístavba základní školy v Lázních Bělohradě.

■ 15. září 1895

Zemřel ve věku 60 let a 11 měsíců Václav Malý – poštovník, obchodník a ředitel bělohradského ochotnického divadla.

Říjen

■ Říjen 1985

Dokončena 2. etapa „Rekonstrukce náměstí Rudé armády (náměstí K. V. Raise) – Harantova ulice“, včetně položení nové kanalizace.

■ 17. října 1945

Národní výbor se usnesl na koupi domu č. p. 35 pro vlastní úřadovnu od Všeobecné záložny v Lázních Bělohradě za cenu 170 000 Kč. V této budově národní výbor, později městský úřad, působil až do 15. května 2023.

■ 23. října 1925

O půlnoci vypukl požár v Horní Nové Vsi v horním Mikulově mlýně č. p. 45. „Plameny šlehaly tak vysoko, že není pamětníka tak ohromného ohně v naší obci. Celá obec byla jím osvětlena, a jak bylo později vyprávěno, i v některých sousedních obcích mohli prý čísti jak při denním světle.“ K ohni přijely kromě stříkačky z H. N. Vsi také z Doleního Javoří, Brtve a „motorová z Bělohradu, která dělala divy a oheň takřka utloukla“.

Josef Klazar, MKS, foto: archiv MKS

Lenka Dusilová a Česká ROCKharmonie na jednom pódiu

Sobota 2. 8. nepatřila pouze příznivcům cyklistiky, kteří se tradičně sjíždějí na každoroční Filipa Podkrkonošský maraton, ale také fanouškům kvalitní muziky. V tento srpnový podvečer nás navštívila dvě lehce žánrově odlišná seskupení.

Nejprve zahájil svůj koncertní vstup soubor Česká ROCKharmonie, který nás potěšil neskutečným hudebním zážitkem. Kapela nadšených muzikantů z řad České filharmonie má opravdu široký záběr. Díky tomu nám zahráli pestrý výběr – od klasické hudby přes rockové a metalové pecky až po lidovky, převážně instrumentálně. Za akusticky ztvárněnou verzi legendární hymny The Final Countdown by se nemusela stydět ani kapela Europe. Díky hostující zpěvačce na pódiu si návštěvníci mohli vychutnat i některé písně tak, jak je známe, a zazpívat si společně s kapelou. Česká ROCKharmonie zde vystoupila v rámci Dvořákova festivalu.

Deštivé počasí propuklo naplno až s koncertem Lenky Dusilové. Fanoušky to neodradilo a koncert si i přesto užili. Zpěvačka a skladatelka Lenka Dusilová zde předvedla svůj nezaměnitelný styl, který se vyznačuje směsicí elektroniky, folku, rocku i experimentálních prvků. Ačkoli tento den poznamenal vytrvalý déšť i menší výpadek proudu, rozhodně to na skvělé atmosféře neubralo.

MKS, foto: Roman Kunčík

Promenádní koncerty: malé historické ohlédnutí

„Každý host do lázní neb na letní byt jedoucí hledá kromě léčení, by také duch jeho krásou přírodní, čistým venkovským vzduchem a zábavou pookřál, o čěž jest ve všech lázeňských místech hojně postaráno. Stálé procházení po známých procházkách musí hosty omrzeti, a proto nutno kvůli změně, by koncerty a jiné zábavy pořádány byly.“

Tolik citace ze žádosti bělohradské městské rady o schválení lázeňského řádu s povolením vybírat hudební taxu a vzniku lázeňské komise, odeslané v roce 1893 pražskému c. k. místodržitelství.

Otevřením nové lázeňské budovy v roce 1891 začal v městečku Bělohradě tepat pravý lázeňský život. V témže roce se poblíž ležící původní obora nákladem 8 000 zlatých proměnila v šestihektarový lázeňský park. Pro vyšší komfort návštěvníků byla roku 1893 k tamní hájence dostavěna veranda, kde se podávalo občerstvení. V dobových denících byl nově vzniklý park vysoce ceněn, některé články dokonce uváděly, že v celé Evropě nejsou jiné lázně s takto rozsáhlým upraveným parkem.

První lázeňské koncerty se však odehrávaly na zahradě Lázeňského hotelu dokončeného v roce 1894 a v případě nepříznivého počasí v jeho sále. Zpočátku zde účinkovala místní lázeňská kapela. Koncerty se konaly každé úterý,

čtvrtek, sobotu a ve svátek. Jistá výjimka nastala 3. července 1894, kdy u verandy v Bažantnici vystoupila třicetišestičlenná vojenská kapela procházející se svým plukem Bělohradem.

Počátkem 20. století se dějiště koncertů přestěhovalo k letní restauraci v Bažantnici. V případě nepříznivého počasí se nadále využíval sál Lázeňského hotelu, jako doposavad. V průběhu 20. let začala v Lázních Bělohradě pravidelně vystupovat vojenská jičínská kapela 22., Argonského pěšího pluku. Mírně se také obměnily termíny koncertů, úterky a čtvrtky zůstaly zachovány, ale místo v sobotu se koncertovalo v neděli.

Josef Klazar, MKS, foto: archiv MKS

Letní sezóna promenádních koncertů je u konce

Pravidelná nedělní odpoledne v letní sezóně patří dechovkám i nadále a jsou oblíbenou náplní nedělního odpoledne nejen mezi lázeňskými hosty, ale lákají i posluchače z širšího okolí. V letošním roce tomu nebylo jinak a v altánku v Bažantnici se představilo mnoho souborů z celého regionu. Některé kapely u nás koncertují pravidelně a rády se k nám vracejí. Další, např. Srubovanka z Chlumce nad Cidlinou, si zde zahrály poprvé a sklídily velký úspěch.

Letošní sezóna se vydařila nejen díky kvalitnímu programu, ale také příznivému počasí, díky kterému jsme nemuseli zrušit žádný z naplánovaných koncertů.

Sezónu nedělních promenádních koncertů v Bažantnici, které jsou pro návštěvníky zcela zdarma, plně hrazené městem Lázně Bělohrad, zakončila 7. září místní kapela Javorka. Rozhovor se současným kapelníkem Javorky, Zdeňkem Maternou, si můžete přečíst na následující straně.

Andrea Kulhánková, MKS

Zdeněk Materna

kapelník dechové hudby Javorka

Jak jste se dostal k hudbě a jak dlouho hrajete v kapele Javorka?

Jak to bylo s hudbou? Jako většina rodičů se vidí ve svých dětech, tak i můj otec, který ještě ve svých 94 letech hraje na harmoniku, v nás viděl nadané muzikanty. Jelikož jsem nebyl tak nadaný jako moje sestra, řekl mi táta: „Budeš hrát na trumpetu, má jenom tři klapky, to zvládneš.“ ...a tak jsem začal. Nejdříve u pana Jenčka (starý vojenský muzikant), k němu jsem docházel kousek od nás na Třetí stranu. Poté k panu Milanu Sedláčkovi, výborný trumpetista, který hrál ve významných kapelách. A protože jsem z Lázní Bělohradu, tak mé kroky směřovaly do souboru Hořeňák, kde jsem potkal plno dobrých muzikantů a kamarádů. Jeden z nich, Mírek Kmoníček, mně otevřel dveře do dechové hudby „Novopacká dechovka“ pod vedením pana Jeníka. Zde jsem zůstal cca 5 let. Bohužel vzhledem ke stáří kapelníka kapela skončila. Chuť k hudbě nás ale vedla dál. A tak se sešla hrstka muzikantů v čele s panem Josefem Záveským. Nejdříve jsme oslovili město Nová Paka, ale tam jsme se nesehtkali s pochopením. Poté jsme oslovili město Lázně Bělohrad a vzhledem k historii dechových kapel, které zde působily již od roku 1860, jsme byli vítáni.

Můžete nám krátce popsat historii kapely?

Vznik dechové hudby Javorka jsem už trochu nakousnul v předchozí otázce. „Javorka“ oficiálně vznikla 21. 1. 1993. Název je odvozen samozřejmě od místní řeky Javorky. Byl jsem u zrodu a hraju v kapele stále. Díky městu Lázně Bělohrad a slatinným lázním, oba tyto subjekty nás od začátku podporovaly (zajistily nám ustrojení a vybavení), jsme mohli začít vystupovat a hrát pro radost. Hráli jsme a stále hrajeme především v našem regionu, v lázeňských městech, na různých akcích, promenádních koncertech, výročních obcích, prostě všude, kde chtělo být veselo. S naší hudbou jsme také zavítali do Německa, Holandska, Itálie. Ale doma je doma, i když atmosféra při hrách v Německu je neopakovatelná. Když se lidé baví, je to fajn, ...to je živá hudba!

Vzpomenete si na svůj nejlepší hudební zážitek s kapelou?

Hudební zážitek je pro mě každý úspěch kapely. Třeba pár let zpátky pořádání přehlídky dechových hudeb zde v Bělohradě v areálu Bažantnice. Krásné, slunečné nedělní odpoledne, kolem pěti set posluchačů. To je nádhera! K tomu ještě občerstvení od místních hasičů, ...to je také dobrá parta.

Kdy jste se dostal do role kapelníka a jaké máte plány s kapelou do budoucna?

Od vzniku kapely Javorka byl dlouholetým kapelníkem Josef Záveský. Čas je bohužel neúprosný, a tak mě Joska před dvěma lety požádal, ať „to“ po něm převzmu. A tak jsem kapelníkem. Samozřejmě to proběhlo i oficiální cestou, ustanovující schůzí s návrhy a hlasováním. A vlastně jablko nepadlo daleko od stromu, můj praděda, Jaroslav Rolf, byl kapelníkem dechové hudby v meziválečném období. Ale zpátky k Javorce. Pan Záveský je stále uměleckým vedoucím a píše noty. A i přes 20letý věkový rozdíl mně dodává sílu a optimismus, protože on je do hudby blázen, ...žije hudbou!

Někdy je lepší neplánovat, hlavně když se sejdou lidi, kteří se chtějí bavit. Ale plány samozřejmě nějaké jsou. Čeká nás krásná akce Masopustní rej. Dále přemýšlím o akci „Odpoledne s dechovkou“. Jen se tak sejít s lidmi u dobré hudby a dobrého jídla. Třeba každý první pátek v měsíci. Zatím to je u zrodu. Dále by se nám líbila přehlídka dechových hudeb se známými hosty. No uvidíme. Spolupráce s kulturním střediskem je skvělá. Je vidět, že je to baví. I paní starostka má cit pro hudbu a fandí jí.

Jak hodnotíte letošní sezónu a koho nejraději vidíte mezi vašimi posluchači?

Sezónu hodnotím velice dobře. Už jen to, že účast na zkouškách je 100%. Jsou to blázni do hudby. S chutí si zahrajeme i jen tak. Ale když vidíme, že se baví naši posluchači, to je pro nás největší odměna. Během roku nás také oslovilo několik organizátorů jarmarků a posvícení, s kterými navazujeme dlouhodobější spolupráci.

Nejčastějšími návštěvníky jsou samozřejmě lidé důchodového věku, kteří mají tuto hudbu v sobě zakořeněnou z dob svého mládí. Krásné je, když přijdou i rodiny s dětmi a menší děti tančí bez zábran před pódiem. Vítáme a těšíme se na každého posluchače bez rozdílu věku. Díky vám a hlavně našim posluchačům můžeme dělat, co nás baví. Díky!

Andrea Kulhánková, MKS
foto: Roman Kunčík, archiv Javorky

BěloHARD Fest 2025 – Zámecký park rozezněly legendy i místní kapel

Letošní, již třetí ročník BěloHARD Festu je úspěšně za námi a troufáme si říci, že dopadl velmi dobře. Festival večer 16. srpna zahájili pohodovou rock'n'rollovou atmosférou novopačtí Battersea. Za nimi následovala kapela Vobezdud, která si zde díky originální kombinaci žánrů, vtipných textů a chytlavých melodií vytvořila nemalou fanouškovskou základnu. Nemohli zde chybět ani místní, dalo by se říci, že již kultovní Yeškovy voči, kteří opět předvedli, že na BěloHARD Fest zkrátka patří. Hlavními taháky letošního festivalu byly ovšem kapely Sto zvířat a Hudba Praha. Hravé a chytlavé melodie v rytmech ska, zvuky trumpet a úderný zpěv zpěvačky Jany Jelínkové spolu s jásotem roztančeného davu se linuly v podvečerních hodinách zámeckým parkem. Seskupení Sto zvířat letos slaví 35 let na scéně a u nás, v Lázních Bělohradě, se předvedlo v dokonalé formě. Zazněly tak i jejich největší hity jako např. Nikdy nic nebylo, Kanál, Škola a další.

Skvěle rozjetý večer se postupně přelil do teplé letní noci a dorazili i fanoušci kapely Hudba Praha, která se již chystala v backstagi na svůj vstup. Ač má za sebou Hudba Praha dlouholetou historii s mnoha pauzami, odbočkami a nejasným směřováním, bylo vidět, že ze svých standardů rozhodně nepolevila a fanouškům má stále co nabídnout. Zazněly i původní pecky z rané tvorby Jasné Páky jako např. Pal vocuď, hajzle, Máma táta či Špinavý záda, které sklídily největší aplaus od posluchačů.

Jako poslední se na pódiu představila místní punkrocková kapela Selhání systému, které rozhodně svědčí větší pódia, a za letošním BěloHARD Festem tak udělala dokonalou tečku.

Atmosféra letošního BěloHARD Festu v nás stále doznívá a už nyní se těšíme na další ročník, který proběhne 8. srpna 2026.

MKS, foto: Roman Kunčík

Přijďte si poslechnout Mozartovo Requiem

V sobotu 18. října 2025 od 18:00 hodin se v kostele Všechných svatých v Lázních Bělohradě uskuteční koncert, na kterém zazní jedno z nejznámějších děl klasické hudby – Requiem d moll od W. A. Mozarta.

Účinkují: Jana Stehr – soprán, Karla Bytnarová – alt, Martin Slavík – tenor, Lukáš Hynek Krámer – bas, sbor a orchestr Voce Deo a hosté, dirigent Jaroslav Moravec.

18. 10. 2025 od 18:00

Kostel Všechných svatých, Lázně Bělohrad

Vstupné 150 Kč

Nový cyklus přednášek

Tajenné příběhy dlouhých večerů - KUMRAUS

Kumraus je název vyhlášeného peckovského piva, vyhledávaného jak místními štamgasty, tak přespolními milovníky chmelového moku. Ještě v roce 2017 ale toto slovo prakticky nikdo neznal. Právě v létě roku 2017 jej při svém terénním výzkumu objevil folklorista, archeolog a regionální historik Mgr. Pavel Kracík, který doslova na poslední chvíli zachytil vzpomínky nejstarších obyvatel městečka Pecky a vytáhl z nich na pomyslné světlo vyprávění o Kumrausovi – prastarém a obávaném strašidle peckovských dětí.

Vzkříšení obávaného bubáka přineslo nejen název novému peckovskému 11° ležáku, ale především otevřelo zajímavou kapitolu z lidové démonologie i místní historie. Jak vypadal příšerný Kumraus, kde a kdy ho bylo možné potkat, a především odkud se vzal démon s tak pozoruhodným jménem? Na tyto otázky nám ve čtvrtek 13. 11. 2025 odpoví přímo objevitel mytického Kumrause, folklorista Pavel Kracík.

13. 11. 2025 od 18:00

Městský úřad, Lázně Bělohrad

Vstupné dobrovolné

RADUZA

Zpěvačka, skladatelka a multiinstrumentalistka Raduza si u nás zahraje v rámci Festivalu demokracie. Na hudební scéně se pohybuje od konce 90. let, kdy ji objevila Zuzana Navarová. Od té doby vydala řadu autorských alb, za která získala například tři Ceny Anděl. Její tvorba se vyznačuje osobitými texty a hudební pestrostí – od folku a šansonu přes blues až po prvky lidové hudby. Na koncertě v Lázních Bělohradě představí průřez svou tvorbou i skladby z novějších projektů.

14. 11. 2025 od 18:00

Bělohradská sýpka

Předprodej vstupenek 350 Kč

(<https://connect.boomevents.org/cs/event/raduza-festival-demokracie>)

Vstupné na místě 450 Kč

Kapacita sálu omezena

SVATOPLUK

V rámci Festivalu demokracie vystoupí skupina Svatopluk, která navazuje na tvorbu písničkáře, disidenta a chartisty Svatopluka Karáska, jehož texty a melodie přetváří do současného rockového zvuku. V repertoáru tak zazní známé i méně hrané Karáskovy skladby v podání zkušených hudebníků.

16. 11. 2025 od 18:00

Bělohradská sýpka

Vstupné 150 Kč

ADVENTNÍ JARMARK

První adventní neděle se můžete těšit na již tradiční Adventní jarmark s bohatým programem. Čekají vás divadelní představení, koncerty a hudební vystoupení, rukodělné dílny pro děti i dospělé a ukázky řemesel. Součástí akce bude také rozsvícení vánočního stromku na náměstí, které navodí sváteční atmosféru blížících se Vánoc. Adventní jarmark je příležitostí setkat se, společně si užít předvánoční čas a podpořit místní tradice i šikovné tvůrce.

30. 11. 2025 od 13:00

Lázně Bělohrad

Vstup zdarma

Festival BERTOLDŮV BAROKNÍ BĚLOHRAD 2025

Název události odkazuje na nejvýznamnější postavu bělohradských dějin hraběte Bertolda Viléma z Valdštejna a období, ve kterém byl majitelem bělohradského panství. Připomínáme si tak jeho zásluhu o povýšení části Nové Vsi na tržní městečko Bělohrad a tím nastartování jeho dalšího rozvoje. Od roku 2021 slaví město různými aktivitami osobnost hraběte, letos se uskutečnil nejdelší, týdenní projekt. Začal 19. července v kostele Všech svatých barokním oratoriem Stabat Mater od Giovanniho Battisty Pergolesiho a pokračoval mimo jiné také zajímavými tvůrčími dílnami.

Jak se dělá freska nebo sgrafito

Pondělní ráno 21. července překvapilo všechny pravidelné i náhodné návštěvníky procházející zámeckým parkem nezvyklým hemžením pod šapitó před oranžérií. V té době byl právě formou příměstského tábora zahájen kurz umělecké techniky starých mistrů, který byl součástí festivalu BERTOLDŮV BAROKNÍ BĚLOHRAD 2025. Pod vedením zkušeného lektora Vojtěcha Mrovce si účastníci v prvních třech dnech osvojili techniku sgrafita a další dva dny se věnovali tvorbě fresek. „Bylo krásné strávit celý den v parku a dozvědět se při tom hodně o baroku. Nejvíce mě bavily fresky, vybrala jsem si motiv Malého prince,“ říká desíťletá Eliška Kuželová, dětská účastnice. „Měla jsem možnost zkusit si fresku a bylo pro mě velmi zajímavé dozvědět se a přesně si zkusit proces tvorby od tahání omítky přes míchání barev, tvorbu běloby po přenesení motivu na omítku,“ doplňuje Lucie Hronová, dospělá účastnice.

Sobota patřila prezentaci hotových děl a z účastníků kurzu se stali lektoři, kteří získané zkušenosti předávali svým rodičům. Uměleckou zručnost si však mohli vyzkoušet i běžní návštěvníci sobotního dění a vytvořit si vlastní sgrafito. Soustředěné ticho během tvůrčí práce často přerušovaly zvuky kamenického náradí. To ve volných chvílích asistentka lektora Vojtěcha, Klára Jirásková, absolventka kamenosochařské školy v Hořicích a současná studentka litomyšlské fakulty restaurování, zasvěcovala účastníky kurzu do tajemství uměleckého opracování pískovce. Za věnovaný materiál patří velké poděkování majiteli hornoveského lomu Javorka, panu Františku Žočkovi.

Pátek byl ve znamení divadla

Bylo by škoda přeskochit páteční program festivalu, který se věnoval divadlu. Nejdříve svůj um předvedli frekventanti divadelních dílen Jiřího Jelínka a večerní představení patřilo Bertoldovu ochotnickému spolku (BOS), který se představil s úspěšným kusem z loňska Kterak Bertold Vilém k městečku přišel, tentokrát doplněným o hudební doprovod. Představení, které sklídilo velké ovace, se bude v příštím ročníku opět opakovat. Spolek BOS se prostřednictvím tohoto článku svým ctitelům děkuje.

Děň závěrečné soboty se rozdělilo do dvou míst. Dopoledne patřilo ukázkám tradičních řemesel v zámeckém parku, které byly obohaceny skotačením s muzikou absolventů hudební a taneční dílny Michaela Pospíšila a Martiny Pavlasové. Velký

Vojtěch Mrověc – restaurátor, hudebník a ilustrátor

Absolvent Fakulty restaurování v Litomyšli, kde dnes působí také jako pedagog.

Hraje na housle a violu, které ho provázejí už od dětství a staly se jeho druhým hlasem vedle restaurování a výtvarné tvorby. Už během studií získal zahraniční zkušenosti – diplomovou práci věnoval restaurování v rakouském Subenu a konsolidaci omítek. V rámci projektu Erasmus měl možnost pracovat v Benátkách, kde se v paláci Giovanelli podílel na restaurování mimo jiné i děl Francesca Hayeze. Benátky pro něj ale nebyly jen místem odborné praxe – právě tam objevil sílu improvizace. Vedle restaurování hrával v benátských restauracích a barech a věnoval se i buskingu, pouličnímu hraní pro kolemjdoucí, které v něm probudilo svobodu a radost ze sdílení hudby. „Hudba pro mě znamená možnost být přítomný, naladit se na druhé a hledat krásu v okamžiku,“ říká.

Na českých pódiích se objevil například po boku Glenu Hansarda a Markéty Irglové. V Bělohradě jej publikum mohlo vidět jako člena smyčcového kvarteta doprovázejícího česko-ukrajinský soubor Sonjašnyk společně s Pavlem Helanem nebo při hudebním doprovodu divadelní hry Kterak Bertold Vilém k městečku přišel. V oblasti staré hudby spolupracuje se souborem Ritornello Michaela Pospíšila a s FS Barunka.

Kromě restaurování se podílí také na pořádání mezinárodních kurzů sgrafita a fresky pro rakouské kolegy a věnuje se i pedagogice – na ZUŠ v Poličce učí děti výtvarný obor. Z ilustrační tvorby připomeňme například knihu Strašidýlko Hujajajdó Pavla Petkova či román Lady Kosice Ondřeje Kunovského. Jeho práce se vyznačuje řemeslnou pečlivostí i tvůrčí hravostí – podobně jako v hudbě spojuje respekt k tradici se spontánností přítomného okamžiku.

zájem vzbudila ukázka práce sokolníka ze spolku Dotkni se křídel. Krásně započaté dopoledne však přerušila nepřízeň počasí. Tak jak byl festival zahájen, tak byl i ukončen, příznačně koncertem v kostele, který Bertold Vilém z Valdštejna nechal v roce 1689 vystavět. Vystoupení Tria Talia nazvané Světla a stíny baroka bylo důstojnou tečkou za celým festivalovým týdnem. Ovšem BERTOLDŮV BAROKNÍ BĚLOHRAD stále žije a již nyní se připravuje program na jeho příští ročník.

Z historie festivalu

Akce, která se letos přerodila v týdenní festival, prošla určitým vývojem. Její počátek můžeme vysledovat v roce 2021, kdy proběhlo, tehdy ještě v režii bělohradské římskokatolické farnosti za spolupráce MKS Lázně Bělohrad, v areálu místního zámku Barokní odpoledne. Připomínalo se 300. výročí obnovení farnosti (1. března 1721), instalace prvního novoveského faráře a také vysvěcení zámecké kaple uskutečněné 27. července 1721 v den 81. narozenin Bertolda Viléma z Valdštejna.

Následující rok na přelomu dubna a května si město slavnostně připomnělo 300. výročí povýšení na městečko (2. května 1722). V rámci těchto oslav byla mimo jiné u pískovcové skulptury Iva v zámeckém parku instalována pamětní deska ke cti Bertolda Viléma z Valdštejna.

Současný název akce získala v roce 2024 u příležitosti 300. výročí úmrtí Bertolda Viléma z Valdštejna († 31. října 1724). Konala se přesně ve výroční den jeho narození – 27. července. V rámci tohoto jubilea proběhla ve městě celá řada akcí. Jejich vyvrcholením bylo vystoupení ochotnického divadelního spolku BOS (Bertoldův ochotnický spolek), který byl speciálně založen k této události a představil se vlastní autorskou hrou Kterak Bertold Vilém k městečku přišel.

Za MKS Josef Klazar, foto: Roman Kunčik

Hrabě Bertold Vilém z Valdštejna

Pochází z libštejnské linie tohoto jednoho z nejstarších českých rodů, jehož kontinuita sahá až do 13. století.

Narodil se 27. července 1640, jeho otcem byl významný císařský generál Burian Ladislav z Valdštejna a matkou Anna Marie ze Starhembergu.

Měl šest sourozenců, tři sestry a tři bratry, jejichž osudy by si zasloužily samostatný text.

Bertold Vilém uzavřel sňatek s ovdovělou Alžbětou Kateřinou z Valdštejna z Hostinské větve. Ta za peníze po svém prvním manželovi Janu Pavlu Müllerovi z Ruppachu koupila roku 1696 bělohradské panství, které na základě testamentu z roku 1684 přešlo po její smrti (17. února 1684) na Bertolda Viléma, který ho dále rozšiřoval. Nejdříve přikoupil 6. dubna 1686 svobodný dvůr Šárovcovu Lhotu, 15. července 1692 statek s vesnicí Lukavec a 1. srpna 1701 panství Maršov se Starými Buky. Od valdických kartuziánů získal koupí v roce 1718 statek Nový Dvůr a statek Černín s vesnicí společně s kostelíkem Petra a Pavla na Byšičkách. V letech 1694–1713 zastával úřad hradeckého hejtmána. Po delším úsilí se mu 2. května 1722 podařilo střední část Nové Vsi (oblast v okolí zámku) povýšit na městečko pojmenované Bělohrad s třemi výročními a jedním týdenním trhem. Zemřel během závěrečného požehnání po ranní mši svatě sloužené v zámecké kapli za jeho šťastnou smrt dne 31. října 1724, den před svátkem Všechny svatých – patrocinia kostela, který nechal v roce 1689 postavit.

Kostel sv. Petra a Pavla na Byšičkách: třetí etapa obnovy

V létě proudí každý den, bez ohledu na počasí, okolo kostela na Byšičkách desítky turistů. Letos se jim naskytl neobvyklý pohled – otevřené boční dveře do kostela sv. Petra a Pavla, a tak co chvíli zaznívala otázka: „Dobrý den, mohu se podívat?“ Zajímalo mě také, co se v kostele děje, a šla jsem proto navštívit restaurátory Hanu Bělinovou, Víta Svobodu a Romana Ševčíka, kteří opravují nástěnné malby sv. Václava, Panny Marie a sv. Jana Nepomuckého, umístěné v hlavní lodi.

Na stěnách kostela nejsou fresky, jak si zde většina lidí na první pohled myslí, ale takzvané secco malby, které jsou pro 19. století typické. Jsou na rozdíl od fresek (fresco – z lat. „čerstvý“), malovaných do vlhké čerstvé omítky, nanášené na vyzrálý podklad (secco – z lat. „druhý“, „druhotný“) a s nadsázkou se dá říct, že v principu je to stejné, jako když se maluje v bytě pokoj.

Výzdobu kostela, která je předmětem rekonstrukce, maloval počátkem 90. let 19. století novobydžovský malíř Ludvík Nejedlý. Poté byly malby v 80. letech 20. století přepracovány místním učitelem a malířem Františkem Koubkem. Jeho práce malbám technologicky výrazně neublížila, avšak velká část z nich musela ustoupit při nevyhnutelné opravě kostela v roce 2019. Právě v místech obrazů Panny Marie a sv. Jana Nepomuckého musely být provedeny nezbytné zásahy pro záchranu statiky. Z Panny Marie tak zbyl jen malý kousek, z postavy Jana Nepomuckého nic, kromě malého fragmentu malovaného ornamentálního rámu.

Současné práce jsou již třetí etapou restaurování maleb, v těch předchozích od roku 2023 pracovali odborníci na stropu, figuře sv. Václava, vítězném oblouku do presbytáře a části lodi. Letošní etapou se dokončila úprava vrchní části zdí lodi kostela, a především výrazných figurálních maleb Panny Marie a sv. Jana Nepomuckého. V dalších letech by restaurování maleb mělo v několika etapách pokračovat. V příštím roce je v plánu dokončit loď kostela, kde zbývá jižní stěna, stěna na kůru a soklová část celé lodi. Na renovaci pak ještě čeká celý presbytář.

sv. Jan Nepomucký

malba Panny Marie před restaurováním

zrestaurovaná malba Panny Marie

Restaurátorům pomáhají veverčí štětce i zlaté plátky

Postava svatého Václava na tom byla nejlépe. Z ní restaurátoři „pouze“ odstranili přemalbu od Františka Koubka, zafixovali a akvarelovými barvami vyretušovali původní malbu od Ludvíka Nejedlého. A co zbývající malby? Jak se maluje postava, která již neexistuje?

„Měli jsme k dispozici digitální podobu skleněných negativů z pozůstalosti Ludvíka Nejedlého, které jsou uloženy v muzeu v Novém Bydžově. Důležitou předlohou pro nás byla také restaurátorská dokumentace z kostela sv. Jakuba v Poniklé. Právě odtud nám jako vzor pro ratolest ve světcově ruce posloužil stejný motiv autora. Hodně nám také jako reference pomáhala relativně zachovalá malba sv. Václava, kde vidíme, jak Nejedlý maloval třeba obličej nebo proporce postavy,“ říká Vít Svoboda, pod jehož štětcem vznikl nově zrestaurovaný Jan Nepomucký. Zajímaly mě i barvy, které restaurátoři používají. „Maluje se barvami, které si často sami mícháme. Na zlaté prvky dáváme plátkové zlato, které se na pozlacovačském polštářku krájí na požadované kousky a pomocí jemného veverčího štětce přenáší na místa opatřená speciálním lepidlem. Takto nanášené zlato je hodně stálé, nepodléhá oxidaci, a pokud se neponičí malba, je prakticky nesmrtelné,“ ukazuje mi Hana Bělinová zlato v malém bločku. Je slabší než papír, křehké a citlivé na sebemenší závan vzduchu.

Retuše v originálech jsou provedeny reverzibilně, což znamená, že je lze kdykoliv z malby odstranit. U rekonstruovaných částí však není reverzibilita tak důležitá, protože zde v budoucnu není co odkrývat.

Když není k dispozici voda ani elektrický proud

Práce restaurátora se zdá jako romantická, ale někdy je potřeba vyřešit zcela pragmatické problémy. V kostele na Byšičkách není zaveden elektrický proud, potřebný třeba pro míchání barev, re-

staurátoři jsou zde také bez vody. „Máme k dispozici benzínovou centrálu, kterou zapínáme maximálně na pár hodin denně. V nouzi používáme nabíjecí světla, jinak jsme vázáni na hezké počasí. Kafe si vaříme na malém lihovém vařiči a vodu si vozíme v kanystrech, i když někdy využijeme i pumpu vedle hřbitova. Je to tu trochu dobrodružné, ale jinde to bývá mnohem horší,“ říká s úsměvem Hana Bělinová a vypráví, že restaurátoři jsou často zvyklí pracovat ve dvanácti stupních nebo naopak ve vedru na fasádě, že k některým stavbám se nedá dostat autem, takže barvy a pomůcky si nosí po lesních cestách v ruce, nebo že kapličky v poli nemají střechy, takže se materiál neustále musí vozit pryč nebo při dešti rychle schovat.

„Náročné jsou také nepřírodní pozice těla při malbě. Stojíme na špičkách, několik hodin se zakloněnou hlavou, zkroutení na lešení, protože jeho podlahy a trubky někdy vyjdou přesně před restaurovanou malbu. Tělo dostává zabrat,“ dodává Vít Svoboda.

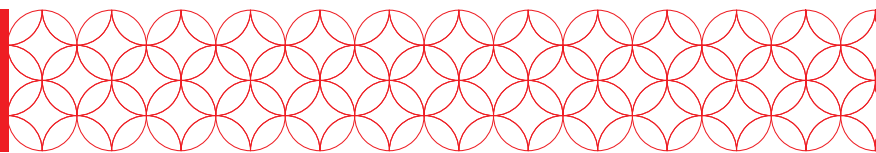
Lucie Hronová,

foto: autorka, Hana Bělinová, Vít Svoboda

Ludvík Nejedlý, malíř a sběratel umění

* 18. 8. 1855 Nový Bydžov † 14.. 11. 1924 Nový Bydžov

V srpnu uplynulo 170 let od narození malíře, pro jehož tvorbu je typická kontura pomocí linky a časté užití ornamentální malby. Malířstvím se začal živit v roce 1879, nejprve jako malíř kostelů a veřejných budov. Podílel se také na sbírání uměleckých děl pro pořádání výstav. Mezi místa, kde malíř tvořil, patří: kostel sv. Jakuba Většího v Poniklé, kostel sv. Jakuba na Metličanech (Nový Bydžov) – malby nedochovány –, hřbitovní kostel Sedmibolestné Panny Marie v Novém Bydžově, další domy v Novém Bydžově (radnice, bývalá soudní síň), kostel sv. Václava na Veliši, poutní kostel Sedmi radostí Panny Marie v Malých Svatoňovicích.

Zahrada příběhů: jak naplnit oranžérii kouzlem?

V zámecké zahradě, dnes spíše městském parku, stojí oranžerie. Již dávno v ní nerostou citróny a zaprášená expozice o K. V. Raisovi už také zmizela. Dnes se dvě prosklené a prosluněné poloviny pavilónku využívají jako příležitostná galerie. Letošní výstava Lenky Vybíralové (Hrnčířové) a Jiřího Kovandy byla jedinečná a ukázala, jak kvalitní výstavní projekty se zde mohou odehrávat. Přesto je na oranžérii vidět, že je to budova v očekávání. V čekání na to, až někdo rozhodne, jak s ní dál, až se znovu bude moci vyloupnout nejen v nové fasádě, ale i v nové funkci.

Jakou ale funkcí oranžérii naplnit? Když vytvoříme nové muzeum, nestane se jen za pár let znovu zaprášenou expozicí? Má však město zdroje a podmínky na to, aby zde fungovala plnohodnotná galerie, kde se pořádají výstavy? Pro koho pak bude takový prostor určen? Pro lázeňské hosty, turisty, místní? Nejlépe pro všechny. Sílou a slabinou oranžerie je její intimní velikost, je ideální pro malá kulturní střetnutí, koncerty, přednášky, výstavy, ale zároveň se všechny tyto akce v tom malém prostoru potkávají a konkurují si.

Oranžerie stojí v zahradě, a je tak skvělým zázemím pro zahradní slavnosti a úkrytem pro případ nenadálé letní bouřky. Což znovu vytváří střety s dalšími způsoby využití interiéru. Zároveň neumožnit co nejširší způsob využívání znamená zbavit toto místo jeho největšího potenciálu, kterým je setkávání, setkávání právě těch různých návštěvníků, místních, seniorů, dětí, turistů a lázeňských hostů.

Co tohle všechno znamená pro přemýšlení o tom, čím oranžerii naplnit? Domnívám se, že v první řadě musíme přemýšlet o multifunkčnosti všech prvků tak, aby umožňovaly všestranné využití. Dále, že případná expozice musí být určitým způsobem elastická, musí se umět stáhnout, schovat a nepřekážet a pak zase roztáhnout a ovládnout prostor.

Jasnou inspirací nám mohou být citrusy, které zde byly pěstovány v 19. století a pro které oranžerie vznikla. V zimě byla jen pro ně, ve svých květináčích ji plně ovládly a naplnily vůní, na konci jara je vytáhli ven do parku a oranžerie byla najednou prázdná, uvolněná pro pořádání dýchánek a oslav se studenou limonádou. Dnes už na citrusovníky nikoho nenalákáme, každý si citrón na limonádu koupí v samošce. Ale pořád existují rostliny, které nás mohou přitahovat. Rostliny, které nikde nenajdeme, rostliny z říše pohádek, legend a imaginace. Některé z nich najdeme sami v lese, jen jsme zapomněli na jejich skrytou sílu, jsou léčivé, jedovaté, kouzelné, jsou omotané legendami a příběhy, které zanikly. Některé vznikají v rukou šílených botaniků, jako Adéla, co ještě nevečeřela. Některé zpívají princeznám v pohádkách.

Moje představa o budoucnosti oranžerie je taková, že funguje jako botanická zahrada tajuplných rostlin. Je sice plná květináčů, ale zároveň je to knihovna, kde se uvelebíte v křesle a čtete si příběhy o rostlinách a jejich moci. Některé rostliny jsou skutečné, některé ne tak úplně, některé vyrostou jednou za sto let. Není zde jasná hranice mezi tvorem přírody a sochaře. Expozice se přelévá do zahrady a zahrada do expozice. Je to místo, kde pracují čarodějky, jako ve sklenících v Bradavicích, nebo šílení vědci a dobrodruzi pátrající v amazonské džungli po vzácných orchidejích. Návštěvníci pak mohou jako v botanické zahradě studovat cedulky s výklady, číst příběhy rostlin nebo si jen tak sednout a lelkovat.

*text a kolorovaná kresba: Robert Smolík,
výtvarník, divadelník a vysokoškolský pedagog*

Podzim v rodinném centru Komedijs

Rodinné centrum Komedijs je místem, kde se mohou rodiče a děti setkávat, navazovat nová přátelství a sdílet své zkušenosti. Je to prostor, který podporuje komunitní život a poskytuje rodinám příležitosti k růstu a rozvoji v příjemné a podporující atmosféře. Komedijs pravidelně pořádá různé akce a workshopy, které zahrnují tvořivé dílny, hudební a taneční aktivity, ale i přednášky a semináře pro rodiče. Tyto aktivity jsou navrženy tak, aby posílily rodinné vazby a podpořily zdravý a aktivní životní styl.

Najdete nás v budově kulturního domu Jiskra na adrese Horní Nová Ves 139, Lázně Bělohrad

Pravidelné akce:

Pilates: úterý a čtvrtek 18:00–19:20

Pilates je jemná, ale vysoce účinná metoda, která vás posílí od samého středu, zlepší stabilitu, pružnost a držení vašeho těla.

Jóga: neděle 18:00–19:10

Lektorka Katka se nechává ve své jógové praxi inspirovat iyengar jógou. Ta se vyznačuje precizností a detailní prací v pozicích, klade velký důraz na správné postavení těla.

Groove dance: pondělí 17:30–18:30

Uvolni se, nadechni se a nech své tělo mluvit. Groove dance není o dokonalosti, ale o radosti z pohybu, kterou v sobě všichni máme!

Dětský klub Restorka: pondělí–středa–pátek 8:00–16:00

Klub pro děti s respektujícím přístupem jako alternativa k běžné formě předškolní péče.

Psychoterapie s Magdou Horníkovou:

čtvrtek 17:00–19:00 (vždy hodinová konzultace)

„Pracuji jako psychoterapeut metodou systemické terapie. V průběhu své celoživotní praxe v pomáhajících profesích a při terapeutické práci jsem se mnohokrát utvrdila v tom, že mluvit o pocitech a těžkostech, které nám do života vstupují, je potřebné, přirozené, a především úlevné. V současné době jsou mými klienty žny, muže, ale i větší děti a dospívající.“

Hernička pro veřejnost: čtvrtek 10:00–12:00 (podle zájmu se bude navyšovat)

Nepravidelné akce:

Bezplatná právní poradna: 27. 11. 2025, 15:00–17:00

Svůj termín je potřeba rezervovat si nejpozději do pondělí 24. 11. 2025.

KRBS (kroužek rozvoje branných schopností): 7. 10., 21. 10., 5. 11., 25. 11. v čase 16:00–18:00

S tátou v akci (čas pouze pro tatínky a jejich děti): 6. 10., 14. 11. v čase 16:00–19:00

Podle počasí se program odehrává buď na zahradě a současně se opékají buřty, nebo v herničce.

SWAP (výměnný bazar)

1. etapa: Příjem věcí 17.–19. 10. 2025, 14:00–17:00 (v této době bude zároveň veřejnosti přístupná dětská herna).

2. etapa: Samotný SWAP 24.–26. 10. 2025, 10:00–16:00.

Přijímáme: podzimní a zimní oblečení a boty, hračky, knihy, drobná elektronika, drobné bytové dekorace, vše čisté a nepoškozené. Více informací na tel.: 734 265 271.

Mikulášská trochu jinak: 5. 12. 2025

Blíže k původní podobě tradice čerta a Mikuláše.

Služby, které centrum nabízí:

Pronájem prostor pro dětské narozeninové oslavy, přednášky, workshopy. Nově služba dvou sdílených kanceláří s různými styly vybavení (administrativní/relaxační).

Monika Dlouhá

Nové rodinné centrum v Bělohradě

Psychoterapie

Tábory

Tělocvična

Pilates

Groove Dance

Sdílená kancelář

Sdílená relaxační místnost

Masáže

Zahrada s ohništěm

Jóga

Kroužek branných schopností

Hernička pro děti

WWW.KOMEDIUS.CZ

INFO@KOMEDIUS.CZ

tel. : 734 265 271

Internetové stránky **www.komedijs.cz**

rezervace přímo na: **komedijs.rezervace.online**

Přijďte si vybrat podzimní zážitek

Milé čtenářstvo knih a Bělohradských listů! Léto skončilo a knihovna se s příchodem dalšího ročního období začíná připravovat na své stálé zákazníky a zákaznice, návštěvy škol a školek i na program, který pro vás chystáme na následující měsíce. Rád bych vás pozval na několik podzimních akcí – запиšte si je co nejdříve do diářů a určitě přijďte!

Knižní lázeň 2025

11. října, 10:00, Bělohradská sýpka

V tento den se otevřou brány grafickému designu, divadlu, literatuře a hudbě. Festival se bude konat ve všech prostorech Bělohradské sýpky, a to včetně galerie, kde chystáme ve spolupráci s Alenou Teimerovou větší výstavu o rodákovi a typografu Pavlu Teimerovi. Těšit se můžete také na autorská čtení Petra Turečka, Alžběty Stančákové, Jana Slováka nebo na poslechovou přednášku Václava Šafky o albech, na jejichž obálkách paradoxně názvy a nápisy nenajdete. Můžete se těšit hned na dvě pohádky pro děti i dospělé, a to na Bramborové království a Pohádko, z pytle ven od Loutek bez hranic. Zakoupit knihy pro čtenáře každého věku si budete moci od regionálního antikvariátu či od Našeho knihkupectví z Nové Paky.

Součástí festivalu budou také výtvarné dílny, které budou pořádat jak místní nadšenkyňe do designu a knížek, tak například Divá bába, propagátorka knižní kultury. Pro vás a vaše ratolesti chystá zábavný tisk struktur, které si sami najdete v okolí a přenesete na papír. Zazní renesanční skladby od Karla Jiroše, které budou věnovány jako pocta knihtisku a prvnímu vydávání not.

Hudebněimprovizační a literární uskupení UDK:Irma se tento rok soustředí na texty a život Karla Václava Raise. Na závěr večera nás čeká v hlavním sále koncert kapel Circus Problem a Ty Syčáci*, které rozpohybují končetiny prochladlé nadcházejícím podzimem. Vstup zdarma / *koncerty budou zpoplatněny.

foto: pixabay.com

Na houby s Vládou Sojkou

(nadšeným houbařem a spoluautorem blogu Zkvašeno.cz)
12. října, 10:00, sraz před knihovnou

Zajímá vás mykologie? Jak a kde nacházet a určovat zajímavé jedlé a nejedlé houby? Vyrazte s námi na mykologický průzkum Bažantnice a dalších míst v okolí Lázní Bělohradu! Vláda Sojka působí a radí lidem jako mykolog amatér ve facebookové skupině Mykologická poradna. Pohodlné oblečení a dobrou náladu s sebou!

Vstup zdarma.

UPOZORNĚNÍ: V případě špatného houbového počasí se bude termín posouvat. Sledujte prosím internetové a facebookové stránky knihovny pro aktualizaci. V případě dotazů volejte na 703 682 995.

Cestovatelská přednáška Ondřeje Pivrnce

(panbeerek, Bier Torbain)

5. listopadu, 17:30, společ. sál MěÚ

Ondřej vyrazil se svou přítelkyní v roce 2024 terénním obytným směrem Východ poznávat hudbu a přírodu: „V úvahu přicházely dvě trasy: severní Rusko s cílem Sichote-Alin nebo indický subkontinent – Qawwali, Kaziranga a Gír. Vzhledem k tomu, že z Ruska se nedá letecky dostat domů a my museli na svatbu, bylo rozhodnuto za nás. Naše auto z roku 1961 (MB – U404) bylo dokonale připraveno a první fatální defekt jsme řešili u Mladé Boleslavi.“ Jak to bylo dál, se dozvíte v Lázních Bělohradě 5. listopadu 2025. Vstup zdarma.

Přednáška Aleše Palána

autora, novináře a publicisty

26. listopadu, 18:00, společ. sál MěÚ

Aleš Palán je držitel ceny Magnesia Litera za knihu Jako v nebi, jenže jinak. Vydal knižně mnoho zajímavých rozhovorů s lidmi, kteří vzývají samotu, žijí neobvyklé životy nebo rádi potajmu malují či vyrábějí potajmu umění. V nové knize rozhovorů Tahle kniha ti změní život od nakladatelství Host se věnuje lidem, kterým knihy opravdu pomohly nebo jejichž život díky nim nabral nový směr. Třeba tahle přednáška změní ten váš! Vstup 150 Kč.

Nově v regálech knihovny

Antonín Tesař – V domě je příšera

Máte rádi horory? Nebo nemáte rádi horory a chtěli byste se dozvědět proč? Antonín Tesař ve své knize přináší nový pohled na tento žánr a chce nám představit více rovin, například folklórních, které se v těchto vyprávěních vyskytují.

Zośka Papużanka – Vytrácení

Román od polské spisovatelky se zabývá tím, jak propletené mohou být rodinné vztahy a jak nespokojenost s manželstvím proměňuje osudy a životy nejen nejmenších členů rodiny. Emotivní kniha zkoumá tajemství rodinných traumat a ty nejzákladnější otázky: Kým jsme? Kam jdeme? A jak to, že naši blízcí nám mohou být tak vzdálení?

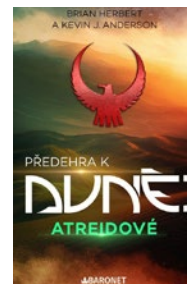
František Kalenda – Strážce svaté relikvie

V další knize ze série Přemyslovských kronik se v detektivním příběhu dozvíte, kdo na svatební hostině Přemysla Otakara I. ukradl relikvii – hřeb z Kristova kříže. Mikuláš z Bíliny a lazarián Robert z Tarentu se snaží přijít na záhadu, která by mohla ohrozit vládu panujícího krále. Podíváme se do Prahy, Plzně i do Basileje.

Brian Herbert – Předehra k Duně: Atreidové

Syn slavného Franka Herberta se společně s Kevinem J. Andersonem rozhodl pokračovat v psaní jednoho z nejpopulárnějších sci-fi a fantasy příběhů, který je velmi oblíbený v knihkupectvích, a nově i v kinech. Rozsáhlý svět Duny, který je pro mnohé čtenáře docela oříškem, se Brian rozhodl doplnit dvěma Předehrami. Tato se týká královského rodu Atreidů desítky let předtím, než na planetu Arrakis vstoupí hlavní hrdina Paul Atreides. Druhý díl, který v knihovně nově máme, se zabývá historií rodu Harkonnenů. Tak si přijďte ze stránek čichnout k troše koření!

Magda Garguláková, Martin Šojdr – Co se děje na pařezu

Knížka pro nejmenší s výmluvným názvem. Po přečtení této knihy už děti budou vědět, že pařezy nejsou rozhodně mrtvými stromy, ale že jsou plné života a dramatických příběhů. Od letokruhů až po tesařky, tahle kniha prozrazuje vše, a proto si ji každý musí přečíst. Třeba při sezení na pařezu!

Štěpán Javůrek, Michal Urban – Krušnohorské osudy I. a II.

Příběhy z Krušných hor, které se netýkají pouze lidí, ale i přírody a historických událostí, které navždy změnily krajinu. Součástí knihy je mnoho krásných historických fotografií a pohlednic i odkazy na videomateriály, které tuto oblast Čech mapují. V knihovně máme rovnou dva díly!

Jan Wilda, knihovník, zdroj fotografií: archiv nakladatelství

Bělohradským turistům to šlape

Chůze je zdravá a doporučuje ji deset z deseti lékařů. Své o tom vědí i lidé, kteří se výšlapům věnují ve volném čase pod hlavičkou Klubu českých turistů.

„Jsme velmi dobrá parta, těšíme se, až se potkáme na nádraží v Bělohradě a někam vyrazíme. Když někdo nemohl jet, kolikrát jsme mu poslali z výletu pohled, aby mu to nebylo líto, že s námi nebyl,“ popisuje Květa Víchová, která se s turisty vydává do přírody už dvacet let. A doplňuje, že se ročně uskuteční tak dvacet až dvacet pět výletů.

Na výlety se vyráží celý rok

Osm až patnáct kilometrů, to je nejčastější vzdálenost, kterou zdolají bělohradští turisté obvykle dvakrát za měsíc. Průměrně jich vyráží okolo dvaceti z padesáti registrovaných a také další zájemci. „Nejraději se jedeme podívat tam, kde jsme ještě nebyli. Už se nám však nechce sedět sedm hodin ve vlaku a pak se pět hodin procházet přírodou,“ vysvětluje Miroslav Krch, místopředseda Klubu českých turistů (KČT) v Bělohradě. Turisté mají projeté Krkonoše i Jizerky, ale jak věku a různých zdravotních omezení přibývá, vzdálenosti se zkracují a vycházky míří hlavně do blízkosti Bělohradu. „Tady v okolí máme oblíbenou Krkonošskou vyhlídku, Zvičinu, Kumburk a hlavně Prachovské skály,“ popisuje Miroslav Krch. Květa Víchová doplňuje, že i v současné době někdy také vyráží do vzdálenějších míst, nedávno třeba turisté navštívili Davli u Prahy či zamířili do Hrabalova Kerska. Ti nejzdatnější

pochodníci nachodili například v loňském roce 248 kilometrů. Kdy a kam se vydají, se dozvědí stávající členové v předstihu, mají zpracovaný plán na půl roku dopředu. Když se termín výletu blíží, dostanou informaci mailem a lze to zjistit také z vývěsní skříňky na budově bývalé České spořitelny na náměstí, kterou obětavě doplňuje informacemi i fotodokumentací z proběhlých akcí Miroslav Krch. Ten také spolu s Jiřím Pechem nejčastěji výlety připravuje. Dříve plány vznikaly v salonku restaurace Radnice na náměstí, dnes se plánuje stylově v restauraci U Nádraží. Na výlety se totiž jezdí nejčastěji vlakem, s využitím různých slevových průkazů není jízdné drahé a cestování je navíc pohodlné.

Nejbližší výlety turistů

Sobota	11. 10. 2025	Krkonošská vyhlídka
Úterý	28. 10. 2025	Vřesník, Tetín, Lázně Bělohrad
Sobota	1. 11. 2025	Poslední pochod roku (akce KČT Nová Paka)
Středa	12. 11. 2025	Semily, Krkavčí skála
Sobota	22. 11. 2025	Heřmanice, Příbyslav, Lázně Bělohrad
Sobota	6. 12. 2025	Opékání buřtů na Pardoubku
Sobota	13. 12. 2025	Vánoční jarmark Jilemnice (pokud bude)
Pondělí	29. 12. 2025	Zimní výstup na Kumburk (akce KČT Nová Paka)

Historie organizované turistiky v Bělohradě

Bezmála stoletou tradici má už organizovaná turistika v Lázních Bělohradě. Klub českých turistů tu byl založen v roce 1927 a brzy potom se pustil do propagace Podkrkonoší, úpravy Raisovy stezky a dalších výletních tras, kterých udržoval na padesát kilometrů. Pořádaly se výlety do blízkého a vzdálenějšího okolí, Krkonoš, Českého ráje či Jizerských hor. Po letech, kdy organizovaný turismus v Bělohradě příliš nevzkvátal, se jeho činnost rozběhla znovu v roce 2000. A od té doby doslova šlape. Klub se vedle častých pravidelných turistických výletů pustil i do organizace větších akcí. „Byl to dvakrát Poslední puchýř, vždy s dvoutisícovou účastí, a také Letní celostátní sraz turistů. Do Bělohradu přijeli turisté z celé republiky, kteří dodnes vzpomínají na skvělou organizaci,“ připomíná předseda Klubu českých turistů v Bělohradě Lubomír Hoška.

Přidejte se k nám, lákají turisté

Další zájemci o turistickou činnost jsou v místním KČT vítáni. „Členská základna stárne a přivítali bychom i mladší zájemce, i když to není podmínkou. I pro starší a méně zdatné připravujeme přiměřeně náročné akce,“ říká předseda KČT v Bělohradě Lubomír Hoška. Zájemci o členství v turistickém klubu se mohou připojit k některé z plánovaných akcí a poznat příjemnou atmosféru, která mezi turisty panuje. Jeden výlet, který se uskuteční koncem roku, zamíří tradičně na nedaleký Kumburk. „Při zimním výstupu se na Kumburku opékají buřty. Někdy je taková zima a vánice, že než se opečený buřt donese do pusy, je studený. Ale je to romantika,“ popisuje Miroslav Krch. Přihlášky si lze vyzvednout v cestovní kanceláři Hoška Tour, kde zájemci obdrží i členské průkazy. Členské příspěvky se platí jednou ročně podle věku, nejnižší částka je 150 korun za rok. „Za zmínku stojí, že při účasti na turistických akcích jsou členové KČT pojištěni pro případ úrazu,“ doplňuje Lubomír Hoška. Další informace o činnosti rádi podají Miroslav Krch, Jiří Pech a Lubomír Hoška.

Lenka Vichnarová, foto: Miroslav Krch, Lubomír Hoška

Pozvánka

Vydejte se Po stopách K. V. Raise na Zvičinu

Dvacátý ročník tradičního pochodu na Zvičinu se uskuteční 28. října 2025. Startuje se v 9 hodin ráno od Památníku K. V. Raise v Lázních Bělohradě. Užijte si procházku krásně vybarvenou podzimní přírodou až na dominantu Podkrkonoší ve výšce 672 metrů. Komu nezbydou síly na cestu zpět, může se svést přistaveným autobusem, který odjíždí ve 14 hodin. Kdy: 28. října 2025 od 9:00 Start: Památník K. V. Raise

Jan Pad'our

Při tvorbě soch se snažím o nějaký vtip a příběh

Obdivuji je děti, líbí se dospělým, krásně oživilo okolí rybníka Pardoubek. Jedním z autorů mnoha soch, umístěných na procházkovém okruhu okolo vody, je jeden z nejlepších českých řezbářů, Jan Pad'our. Nedávná instalace nových dřevěných laviček na hrázi rybníka byla dobrou příležitostí ho vyzpovídat.

Jaká byla vaše cesta k řezbářství?

Jako náctiletý poberta jsem děvčatům vyřezával srdíčka z kůry douglasky. A už se to se mnou táhlo...

Pamatujete si svou úplně první sochu? Jaký měla motiv?

Tak to už si vážně nevzpomenu, určitě to ale byl dárek, nejspíš mamince. Dodnes má v zahradě moje prvotiny z kamene. Než jsem se dostal ke dřevu, tak jsem tvaroval kde co.

Raději tvoříte konkrétní věci, nebo vybíráte spíše abstraktní motivy?

Mám v oblíbě obojí, spíš je důležité, kam ta řezba přijde. Rád mám užité umění, baví mě dělat i lavičky, nábytek nebo třeba zařízení do vinotéky.

Kde hledáte inspiraci k tvorbě? Jsou to pohádky? A kterou máte nejraději?

Já nic nehledám, věci mi nějak samy víří hlavou, někdy je to i protivné. Inspiruji se také pohádkami, ale ten pojem je dost široký. Česká pohádka je vždy takový miloučký příběh, já rád dělám i malinko temnější pohádkové postavy. Mými oblíbenými jsou: Malý princ, Krysař a Červená Karkulka.

Vracíte se k některým motivům opakovaně?

Ano. Jako řezbář bych se jistě neuzivil, kdybych nedělal vodníky, ježibaby nebo třeba Krakonoše. Vždy se však snažím je vytvořit nějak osobitě. Třeba jsem nikdy nedělal Krakonoše, já vyřezávám králíkonoše, je to podobný chlap, ale nosí králíky. Moji vodníci používají raka jako holicí strojek nebo raka venčí na vodítku tak, jako lidi venčí pejška, či jezdí na sumci. Prostě

se snažím o nějaký vtip nebo příběh, aby téma soch nebylo tak ploché.

Jak se rozhodujete o výrazu soch? Upřímně: mně se zdají některé sochy u Pardoubku až trochu děsivé...

Myslím, že záporná figura je vždy složitější a zajímavější pro diváka i tvůrce. Co ve vás vzbudí více emocí, hezká princezna, nebo otrhaná rusalka zapadlá v bažině s divokým výrazem v bledé, sinalé tváři? Samozřejmě, vždy je důležité brát v úvahu, kam se řezba umístí, a věk diváka. Jinak vypadá čarodějnice do mateřské školy a jinak čarodějnice bestie, která se upálí na hranici o filipojakubské noci.

Jak dlouho vám trvá vyřezání jedné sochy? Kolik dřeva na ni potřebujete?

Někdy je na celém procesu nejdelsí vymyslet právě něco originálního, na Pardoubku jsme měnili třeba křeslo se zvířaty. To první, které bylo vyrobeno z měkkého topolového dřeva, už dosloužilo. Bylo potřeba udělat stejné, ale ne totožné křeslo se zvířaty z české přírody. Tvorba mnoha detailů pak zabere třeba i čtrnáct dní práce.

Jan Pad'our

Narodil se v roce 1976 v Jaroměři. Pod vlivem rodinné tradice se vyučil kovářem, kov ho jako výtvarný materiál příliš nezaújal, stejně jako kámen a hlína. Naopak dřevu ho ze všech materiálů oslovilo nejvíce. Z těl stromů vytváří sochy s přáním prodloužit jim život a potěšit všechny, kdo je uvidí. Stromy vnímá jako téměř posvátné bytosti, jako svědky věků, kteří vyprávějí pod rukama truhláře, tesaře či řezbáře úžasné příběhy.

Řezbář, který patří k české špičce v řezbě motorovou pilou, tvoří v umělecké kolonii Bastion IV v Jaroměři a zúčastňuje se různých sympozií, soutěží a přehlídek, jako je třeba nejprestižnější řezbářská akce na světě Husky Cup nebo každoročně konané Letokruhy Josefova.

Můžete prosím představit svoje letošní novinky od Pardoubku?

Letos jsem vyrobil tři lavičky. A odpadkový koš. Všechny jsou instalovány na hrázi mezi krásné vzrostlé duby. Zadání bylo, aby měly vztah k vodě.

Je to lavička s vázkou – vázka je jako krásný vznešený, drahokam, který se blýská nad vodou a neodmyslitelně patří ke každému českému rybníku. Další je lavička s žabkami a čápem, to je zase takový vtípek, jak se žáby nechtějí dát sežrat. Odpadkový koš byl vytvořen právě k této lavičce, žabka si dělá chutě na mouchu, která je na víku koše. Její obdoba je na psím hřišti, kde pejsek kouká na kostičku. Třetí lavička, to jsou plující kačenky na hladině.

ANKETA: Která socha u Pardoubku se ti líbí nejvíc a proč?

ROZÁLIE PAUKOVÁ, 10 LET

Nejvíc se mi líbí sochy pejsků na tom novém psím hřišti, jelikož pes je nejlepší přítel člověka. A taky proto, že mám nejradši pejsky, protože jsou věrní, roztomilí a rádi se mazlí.

MARUŠKA MUNZAROVÁ, 9 LET

Nejraději mám sochu šneka. Mám ráda i živé šneky, protože jsou pomalejší než člověk.

DAŠA POP, 10 LET

Nejvíc se mi líbí mořská panna, protože je krásná a chrání perlu.

ŠIMON HAUZER, 9 LET

Moje oblíbená socha je pavouk. Mám ho rád odmalička, protože se na něj dobře leze.

SOFIE KOUTSKÁ, 7 LET

Nejvíc se mi líbí sochy a překážky na psím hřišti. Máme ho kousek od domu a chodíme tam s pejsky na procházku.

SAM BUREŠ, 5 LET

U mě vede jezevčík. Ale když jsem teď viděl nové lavičky u Pardoubku, tak na druhém místě je ta s tou vázkou.

ADÉLA PORTYCHOVÁ, 10 LET

Mně se nejvíc líbí krokodýl.

ADAM FIŠER, 8 LET

Mně se líbí nejvíc socha Pardás. Je totiž obrovská a hned si jí každý všimne. Myslím, že to muselo dát hodně práce a určitě na to sochaři potřebovali žebřík. I proto je pro mě tato socha nejzajímavější.

(red)

Jakou životnost má vaše dřevěná socha?

Samozřejmě záleží na umístění, účelu a údržbě. Socha v interiéru vydrží stovky let. Zahradní lavička z dubu, o kterou se budete starat, tu bude desítky let. Ovšem socha ve veřejném prostoru se musí ještě velmi často popasovat s vandalismem, no a dřevo není beton či kov... K tomuto aspektu se přihlíží při práci a některé řezby musíte dělat odolnější, například méně zdobné.

Zúčastňujete se některých sympozií, soutěží, výstav?

Ano, jsou některé akce, které si nedám ujít, některé spolupřádám, jsem umělecký ředitel nebo třeba porotce. Často jezdím předvádět „speedcarving“, tedy rychlořezání, kdy je na tvorbu sochy časový limit, nejčastěji jedna hodina.

Na co se teď nejvíc těšíte, máte před sebou nějaký velký projekt?

Velmi rád jsem opět dostal pozvání na Slovensko účastnit se tvorby ľadového dómu, což je největší evropská ledová stavba, která se nechává každý rok inspirovat nějakou světovou sakrální stavbou. Tato výjimečná akce konaná v Tatrách má vždy mezinárodní účast top řezbářů. Je to velká zábava a zároveň obrovská výzva. Staví se měsíc v klimatizovaném stanu na Hrebienku ve Vysokých Tatrách. Výsledek je vždy ohromující, na stavbu zpracujeme přes 220 tun ledu. Ľadový dóm je pak zdarma otevřen až do Velikonoc, pořádají se tam koncerty a třeba i svatby.

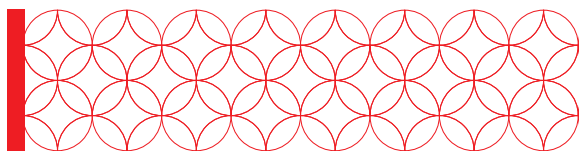
Kdybyste měl neomezený čas, jakou sochu byste chtěl vytvořit?

Myslím, že člověk by měl dobře vědět, že na této zemi nemá neomezený čas. Měli bychom se chovat, žít a pracovat s vědomím, že náš čas je omezený. K sobě bychom měli být více kritičtí, k ostatním více shovívaví a laskaví a v práci, která by měla mít smysl, bychom měli být usilovní. Dobře si uvědomuji, že nejsem žádný Michelangelo, nemám touhu tady nechat své řezby na věky, chci jen pobavit a potěšit, to přece není tak málo. Vlastně než umřu, musím ještě vysadit pár stromů pro další řezbáře.

Lenka Vichnarová

foto: Roman Kunčík, archiv Jana Paďoura

Alice Chládková

Na dětech mě nejvíc baví jejich hlášky

Od začátku školního roku má bělohradská mateřská škola novou ředitelku. Je jí paní Alice Chládková. Jednou z prvních věcí, které po nástupu do funkce změnila, bylo motto na webu školky – vystihuje její přesvědčení a naznačuje směr, kterým by se pod jejím vedením měla školka ubírat.

„Děti nechtějí být tiše, ale chtějí povídat. Nechtějí sedět, ale být aktivní. Nechtějí monology, ale dialogy. Nechtějí být chváleny, ale chtějí uznání. Nechtějí pracovat rukama nebo hlavou, ale chtějí pracovat rukama i hlavou. Chtějí, aby byly chápány, a ne souzeny. Nechtějí být nevytížené ani přetížené, ale každé dítě se chce učit dle svých schopností.“

von Christel Manske

Paní ředitelko, jak dlouho už pracujete ve školství a co vás motivovalo přijmout novou roli?

Ve školství jsem teprve několik let, ale měla jsem pocit, že jsem za tu dobu nasbírala dostatek různorodých zkušeností, abych se mohla přihlásit do konkurzu. Představa, že budu moci více rozhodovat o tom, jak se děti ve školce vzdělávají, mě velmi lákala. Začínala jsem jako asistentka, nejdříve ve Vidochově, pak v Ostroměři, poslední rok jsem pracovala tady v Bělohradě. V každé ze školek se mi líbilo, ale zároveň jsem cítila, že bych některé věci sama chtěla dělat trochu jinak.

Jaké hodnoty jsou pro vás v předškolním vzdělávání nejdůležitější?

Za zásadní považuji důvěru dětí v nás, učitele. Ve školce jsou děti ještě opravdu malé, takže vzdělávání je samozřejmě spíše formou hry, objevování. Podstatné je, aby měl každý možnost pracovat svým tempem a nebyl nucen do aktivit, které ho velmi nebaví. Typicky je to vyplňování pracovních listů. Jde mi o to, aby děti byly přirozeně motivované, zapojovaly se do společných aktivit bez zbytečného nátlaku, pak se lépe zvládají i ty pracovní listy, grafomotorika a podobně. Co se týče přípravy na školní docházku, jde hlavně o to, aby si děti trochu zvykly na nějaký řád a naučily se vycházet se spolužáky.

Máte nějaký sen nebo dlouhodobý plán pro bělohradskou školku?

Naši školku znám jako rodič, jako učitel a teď ji začínám poznávat z pozice ředitelky. Myslím, že byla vedená vždy dobře, a ráda bych v tom pokračovala. Mým přáním je otevřít se více veřejnosti, rodičům – pořádat více akcí, kde by děti mohly vystupovat a předvést, co se naučily. Také bych se chtěla zaměřit na trávení času v přírodě a přizpůsobit tomu výukové programy. Pobyt venku blahodárně působí např. při poruchách pozornosti a je skvělou protiváhou k trávení času u displejů. Další plány nechávám na dobu, kdy budu s novou rolí více sžitá a zjistím, co ještě bych ráda změnila.

Co vás na práci s dětmi nejvíc baví?

Já mám velmi ráda jejich hlášky! Děti jsou krásně bezprostřední a všechno řeknou na rovinu. Často se bavím tím, co z nich „vypadne“. Také si všímám, jak jsou děti empatické. Hned na vás poznají, že máte třeba těžký den, aniž cokoliv řeknete. Přijdou, obejmou vás, kreslí obrázky, aby vás potěšily. A pak jsou samozřejmě i takové děti, s kterými je občas těžké pořízen. Na ty ale po letech člověk vzpomíná nejvíce, protože jsou pro nás největšími učiteli. Motivují nás, abychom se pořád zlepšovali.

Jaké metody nebo přístupy ve vzdělávání považujete za nejefektivnější?

Každé dítě má nadání pro něco jiného a já bych byla ráda, kdybychom ve školce mohli začít s objevováním každého talentu a jeho rozvíjením. V předškolním vzdělávání ještě není takový tlak na výkon jako později ve škole a je prostor pro rozdílné zájmy i rychlost, jakou děti objevují svět. Zastávám názor, že roky ve školce by měly být bezstarostné, zvláště v nižších ročnících. V září jsme otevřeli třídu pro děti mladší tří let a to jsou opravdu průřezové.

Je práce s takhle malými svěřenci v něčem specifická?

Dvouleté děti ještě nestojí o parťáka pro hru, často se kooperaci učí až ve čtyřech, pěti letech. Ve školce potřebují hlavně bezpečný prostor, často si chodí pro pohlázení, pomazlení... V ideálním světě by šlo dítě do školky, až když si to samo přeje, ale to je bohužel utopie. Oproti zbytku Evropy máme ovšem stále velkorysou možnost zůstat s potomky doma několik let. A myslím si, že společně strávený čas je opravdu nenahraditelný a velmi vzácný.

Ještě poslední otázka na závěr: Co vás dokáže rozesmát i po náročném dni?

Jednoznačně moje rodina. A pes. Toho jsme si poříдили před rokem, je to kříženec několika ras a dokáže mě rozesmát i naštvat spolehlivě každý den.

Přejeme paní Chládkové úspěchy při naplňování vzdělávacích cílů a hodně spokojených dětí i rodičů!

Barbora Červinková, foto: Roman Kunčík

Zahájení školního roku na ZŠ K. V. Raise

Letošní školní rok je pro nás výjimečný tím, že si připomínáme 150. výročí postavení kamenné školní budovy (září 2025) a 100. výročí smrti Karla Václava Raise (červenec 2026). Historická budova školy byla v průběhu let rozšiřována a modernizována. Tento vývoj mapuje výstava na školním dvoře, která je vytvořena z fotografií školních kronik. Po bělohradském rodákovi, spisovateli Karlu Václavu Raisovi, je naše základní škola pojmenována, a tak nikoho nepřekvapí, že jsme na červen pro žáky naplánovali projektový den, během kterého budou tuto osobnost poznávat. Jsme rádi, že můžeme žákům zajišťovat výuku v prostorách, které jsou navrženy tak, aby podporovaly vzdělávání i mindfulness. Daří se nám vytvářet prostředí vhodná pro odpočinek, ale i vybití, hru, spolupráci, a to díky finanční podpoře Nadačního fondu Křečci, který hospodáří s penězi od rodičů a sponzorů. Kromě vytváření příjemného prostředí školy přispívá fond žákům na lyžařský kurz, školu v přírodě a na cestu do Klicperova divadla v Hradci Králové, hradí žákům jízdné při účasti na soutěžích, zajišťuje odměny a podporuje spoustu dalších aktivit. První školní den je pro každého školáka plný očekávání, radosti a někdy i obav. To platí především pro prvňáčky, kteří během slavnostního zahájení nového školního roku 2025/2026 s rozzařenými očima i napětím sledovali uvítání všech žáků školy. Úsměvy na tvářích nejen jim, ale i všem ostatním přítomným vy-

kouzila paní Jana Rychterová se svým hudebním vystoupením. 10. září se uskutečnily volby do žákovského parlamentu, který je tvořen žáky ze 4.–9. tříd. Po celý školní rok pod vedením učitelů aktivně pracují a chystají pro ostatní žáky zajímavý program (např. halloweenský průvod 30. října).

Nová polytechnická učebna byla slavnostně otevřena 24. září. Vybudována byla díky výzvě MAS Brána do Českého ráje – IROP – Vzdělávání. Učebna se nachází ve třetím patře budovy prvního stupně a veřejnosti bude zpřístupněna během dne otevřených dveří, který plánujeme na 1. dubna 2026.

Již tradičně se v září koná projektový den. Tento rok žáci pracovali napříč ročníky (3.–5. ročník; 6.–9. ročník) a do skupin se dělili podle zájmu. Žáci 1. a 2. tříd si užili den se svými třídními učitelkami.

Na začátku října navštívili žáci devátých tříd v rámci kariérového poradenství Úřad práce v Jičíně a účastnili se besedy k volbě povolání.

Tím ale nekončíme, vyjíždíme na cestu, na které nás čekají nové výzvy, zkušenosti, zážitky, tak nám držte pěsti.

Lidmila Grohová, Štěpánka Beránková
foto: archiv školy

Nový školní rok na SŠGS odstartoval naplno: kurzy, maturity i mezinárodní úspěchy

Září na obou střediscích SŠGS (Nová Paka a Lázně Bělohrad) rozhodně nebylo jen o prvním zazvonění a rozdávání učebnic. Hned od úvodních dnů školního roku škola zažívala čilý ruch.

Tradičně bohatá nabídka odborných kurzů odstartovala hned v prvním zářijovém týdnu. Velký ohlas měla odborná pekařská exkurze pro 2. a 3. ročníky do firmy Lesaffre v Brandýse nad Labem ve středu 3. září, během které si žáci mohli vyzkoušet jak klasické receptury s kynutým těstem, tak moderní trendy v pekařství. Kurz byl zorganizován přímo na osobní pozvání generálního ředitele firmy, pana Tomáše Podivinského, a ve spolupráci se Svazem pekařů a cukrářů ČR, jehož je firma Lesaffre stálým členem.

Nezapomnělo se ani na nově příchozí žáky. Třída HT1 vyjela se svou třídní učitelkou na třídní adaptační kurz na Pecku. Druhý ročník hotelnictví HT2 se hned ve třetím zářijovém týdnu ponořil na pět dní do tajů barmanství a míchaných nápojů. Barmanský kurz pod vedením pana Tomáše Kubíčka studenty zasvětil nejen do základů barmanské práce, vybavení a techniky přípravy nápojů, ale také do umění komunikace se zákazníkem a prezentace. Žáci třetích ročníků z obou školních středisek strávili pod vedením pedagogů tělesné výchovy celý týden na sportovně-turistickém kurzu v Chorvatsku. V letovisku Lanterna si jako každý rok užili o kousíček víc léta při každodenních sportovních kláních a turistických výletech na souši i po moři a posílili tak týmového ducha a svoji kondici.

V harmonogramu školních akcí byly vedle zmíněných kurzů navíc ještě podzimní termíny maturitních zkoušek a závěrečných učňovských zkoušek, a také nejedna akce spojená s reprezentací školy na veřejnosti.

Závěr září se nesl ve znamení mezinárodních aktivit. Vedle výjezdu skupiny gastronomů z bělohradského střediska do německého Chemnitzu škola organizovala v Pace a Bělohradě Mezinárodní kulinářský projekt ve spolupráci s účastníky z Německa, Polska a Slovenska, kde účastníci sbírali zkušenosti od svých novopackých partnerů. Největší pocoutou však bylo pozvání na Svatováclavské slavnosti ve Vídni, pořádané Velvyslanectvím České republiky v Rakousku pro krajany a hosty velvyslanectví. Akce se konala v prostorách velvyslanectví a naše škola, nominovaná na akci Královéhradeckým krajem, se stala jednou ze dvou škol účastnících se této prestižní události. Dostala tak prostor prezentovat nejen náš region, ale také špičkovou úroveň gastro vzdělávání v evropském měřítku.

A aby toho nebylo málo, žáci bělohradského střediska dostali ještě krásný dárek v podobě nových sociálních zařízení ve sportovní hale, nové kotelny a systému vytápění v budově školy a pomyslnou třešničkou může být i nový minipivovar. S těmito prostory se budou moci občané Bělohradska osobně seznámit již na dnu otevřených dveří 8. listopadu v době od 8:00 do 12:00 hodin.

Začátek školního roku tak jasně ukázal, že obě střediska školy jsou místem, kde se nejen učí, ale také žije – a to naplno.

Martina Ahmed Čermáková

Kuchaři prezentovali českou gastronomii v Německu

V polovině září se v německém Chemnitzu uskutečnila významná mezinárodní akce s názvem Culinary Connection Chemnitz, která spojila školy, pedagogy i studenty se zaměřením na gastronomii a odborné vzdělávání. Hlavním cílem setkání bylo propojit zkušenosti z různých zemí, podpořit spolupráci mezi školami a nabídnout prostor pro sdílení nápadů a inspirace v oblasti gastronomie, vzdělávání a kultury. Oficiální program zahájil pan Dr. Jörg Oettler, vedoucí Státního úřadu pro školství a vzdělávání v Chemnitzu. Slavnostní přivítání všech ředitelů a hostů z různých koutů Evropy proběhlo v prostorách Berufliches Schulzentrum für Technik III Richard-Hartmann-Schule.

Významnou roli při akci sehráli také zástupci bělohradského střediska SŠGS. Žáci oboru kuchař-číšník, Eliška Vokatá a Jan Mládek, se pod vedením učitele odborného výcviku ze střediska Lázně Bělohrad, Petra Hamerleho, zúčastnili kulinářského workshopu, během něhož připravovali tradiční česká jídla. Na společné gastronomické prezentaci spolupracovali se studenty gastronomických škol z Hradce Králové a Teplic nad Metují. Dohromady vytvořili pestrý český stůl, který se stal součástí mezinárodního rautu, kde se prezentovali také zástupci z Německa, Francie a Polska. Každý stát připravil vlastní stůl s národními specialitami, a tak vznikla jedinečná ochutnávka evropské kuchyně.

Tým novopackých kuchařů představil candáta na čočkovém salátu s koprovou pěnou a jako sladkou tečku jablečný řez. Na stole nechyběla ani tlačěnka, koláče a další dobroty. Žáci připravili celkem 500 porcí, které slavnostně prostřeli na rauchové stoly, čímž přispěli k celkové příjemné atmosféře večera. Důležitou součástí programu bylo tzv. networkingové setkání, během něhož jednotlivé školy představily krátké profily svých institucí. Hosté ocenili možnost seznámit se s odlišnými přístupy k odbornému vzdělávání a výuce gastronomie. Součástí prezentací byly také brožury a informační materiály, které přispěly k lepšímu sdílení zkušeností mezi partnery.

Na polední program navázalo setkání s panem Patrickem Schreiberem, prezidentem Státního úřadu pro školství a vzdělávání, který účastníky přivítal na oficiálním obědě. Hlavní večerní část programu pak tvořila slavnostní akce v Beruflichen Schulzentrum für Ernährung, Gastgewerbe und Gesundheit. Tam se sešli všichni účastníci, aby si užili společenský večer, kde nechyběla ochutnávka kulinářských specialit, kulturní vystoupení ani prostor pro neformální diskuzi.

Culinary Connection Chemnitz jasně ukázala, že mezinárodní spolupráce v odborném vzdělávání má velký smysl. Účastníci si odvezli nejen nové kontakty a zkušenosti, ale také inspiraci pro další práci na svých školách. Pro žáky byla možnost podílet se na přípravě slavnostního rautu pro stovky hostů nezapomenutelnou zkušeností a velkou motivací do dalšího studia. Získané zkušenosti a dovednosti určitě předvedou široké veřejnosti jak na akcích v Nové Pace, tak i v Lázních Bělohradě.

Mgr. Petr Ježek, zástupce ředitele, foto: archiv školy

Studenti ze SŠGS dobyli Vídeň: gastronomická diplomacie ve službách Podkrkonoší

V srdci rakouské metropole, na historické adrese českého velvyslanectví, se ve středu 24. září odehrála událost, která se nesla ve znamení česko-rakouského přátelství a kultury. Svatováclavské slavnosti, pořádané za účasti významných hostů z politického a společenského života, se staly platformou pro neobyčejnou reprezentaci. Mezi čestnými hosty stál i velvyslanec ČR v Rakousku, PhDr. Jiří Šitler, který s velkým zájmem sledoval talentované žáky ze Střední školy gastronomie a služeb. Jejich přítomnost zde nebyla náhodná – vnesli na slavnosti kus autentického Podkrkonoší.

Chuť a umění: barmanská show s regionálním nádechem

Hlavní atrakcí, která přitahovala pozornost hostů od samého začátku, byla profesionální barmanská show. Naši studenti, mistři ve svém oboru, nepřipravovali pouze klasické koktejly. Jejich úkolem, kterého se zhostili s grácií a kreativitou, bylo vytvořit originální drinky s hlubokým regionálním podpisem. Receptury byly postavené na tradičních surovinách typických pro Podkrkonoší, jako jsou bylinkové likéry, ovocné sirupy z lokálních plodů nebo domácí pálenky.

Každý z připravených nápojů měl svůj příběh. Nejednalo se jen o míchání, ale o jakousi gastronomickou diplomacii, která hosty v cizím prostředí seznámila s bohatstvím a chutěmi našeho kraje. Hosté si mohli vychutnat osvěžující drink pojmenovaný po podkrkonošských surovinách a místech s Krkonošemi a Podkrkonoším spojenými nebo si dopřát „krkonošskou mlhu“ s malinovým základem. Tato show nebyla jen vizuálně působivá, ale i edukativní, a především chutná. Mladí barmani dokázali, že i s lokálními surovinami se dají vytvořit světové nápoje, které obstojí i na mezinárodní scéně.

Umění cukrářů a oceněné exponáty

Cukrářský tým z packého i bělohradského střediska se nenechal zahanbit. Pro hosty připravil nejen interaktivní dílnu zdobení perníčků, ale také unikátní minivýstavu cukrářských exponátů, které dokazují, že studenti a pedagogové obou školních středisek patří k české cukrářské špičce. Mezi nejvíce obdivované exponáty patřilo „Kdo žije v dýni“, dechberoucí dílo, které získalo zlatou medaili na Světové olympiádě kuchařů a cukrářů v Lucemburku 2024. Dalším exponátem, který si získal zasloužený obdiv, byla „Fata Morgana“, želva, která byla ověněna zlatou medailí na prestižním veletrhu Gastro Hradec 2024. Pro tuto speciální příležitost ve Vídni vytvořila škola exponát „Krkonošovy Krkonoše“, který v sobě snoubil krásu a tradici našeho kraje.

Vrcholem cukrářské prezentace bylo pak 3D modelování z modelovací hmoty, které probíhalo přímo před zraky hostů. Učitelka odborného výcviku oboru cukrář předváděla neuvěřitelnou zručnost a preciznost, když z jednoduché hmoty tvořila tradiční krajinu Krkonoš s roztomilými zvířátky. Hosté se zájmem sledovali každý pohyb a oceňovali dovednosti, které jsou výsledkem dlouholeté praxe a lásky k řemeslu. Tato ukázka jasně ukázala, že cukrářství není jen pečení, ale skutečné umění.

Odměna v císařském lesku: Schönbrunn

Po náročném, ale nesmírně úspěšném dni patřila studentům zasloužená odměna. Druhý den ráno se vydali na prohlídku jednoho z nejvýznamnějších rakouských monumentů – zámku Schönbrunn. Prošli si císařské komnaty, obdivovali rozsáhlé zahrady a nasávali atmosféru místa, kde se psala historie. Tato exkurze nebyla jen turistickým zážitkem, ale i inspirací pro jejich další studium a profesní život. Měli možnost vidět, jak se míchá historie s moderním světem a jak důležitou roli hraje diplomacie a kultura.

Účast na Svatováclavských slavnostech ve Vídni potvrdila, že žáci obou středisek SŠGS patří k předním odborníkům ve svém oboru. Studenti prokázali nejen své profesní dovednosti, ale i schopnost reprezentovat svou školu a Českou republiku s hrdostí a sebevědomím. Jejich úsilí a nadšení zanechaly v hostech, včetně velvyslance Jiřího Šitlera, nezapomenutelný dojem.

Kateřina Jarošová, foto: archiv školy

Bělohrad posnídal v trávě

V sobotu ráno 16. srpna to v zámeckém parku u oranžerie žilo. Lidé seděli na dekách, pili kávu, jedli, hráli hry, povídali si. Kona-la se tu totiž první bělohradská Snídaně v trávě, kterou pořádal HuráFest ve spolupráci s městem Lázně Bělohrad. HuráFest tvoří tým nadšených lidí: Štěpánka Pauková, iniciátorka celé myšlenky, spoluautor Martin Munzar a fotografka Nikola Podolská. A jak vznikla myšlenka takové Snídaně? „Impulsem byla hlavně chuť oživit místní komunitní život a nabídnout lidem něco trochu jiného, co tu zatím chybělo. Samozřejmě jsme se inspirovali i podobnými akcemi v okolí, třeba v Nové Pace, ale cílem bylo vytvořit něco vlastního, co bude ladit s prostředím Bělohradu a jeho atmosférou“, říká Štěpánka Pauková.

Návštěvníci mohli mimo snídání vyrábět podzimní dekorace s Katkou Holubovou, podívat se na dětské představení míst-ního divadelního spolku ŠÍRO, pohladit a nakrmit živé kozy. Atmosféru doplnilo živé hudební vystoupení Simony Koudelkové a Miroslava Baklíka, vznikl také prostor pro místní pro-dejce a výrobce.

Jaká byla účast? „Máme velkou radost, protože účast byla vyšší, než jsme čekali. Dorazily celé rodiny, lidé si nosili pik-nikové deky, zapojili se do programu a zůstali déle, než jsme plánovali – což bereme jako nejlepší zpětnou vazbu. Takle první akce nám ukázala, že o podobné setkávání je zájem, a rádi bychom na to navázali. Do budoucna plánujeme uspo-řádat další Snídaně v trávě i jiné kulturní a komunitní akce pod značkou HuráFest,“ líčí nadšeně pořadatelé a přidávají poděkování městu Lázně Bělohrad za podporu a důvěru, bez které by se akce nemohla uskutečnit.

Lucie Hronová, foto: Nikola Podolská

Sousedské posezení v Hřídelci

V sobotu 6. 9. 2025 proběhlo před kulturním domem v Hřídelci sousedské posezení. Účast byla hojná, počasí vyšlo a k dobré náladě přispělo i vystoupení místních žen v duchu retro. Na náves zavítala po několika desetiletích pojízdná prodejna Jednoty, takže měli všichni účastníci možnost nakoupit, co jim zrovínka ve spízi došlo.

O bohaté občerstvení se postaral nejen sbor místních hasičů, ale i samotní občané, hlavně tedy občanky. Připravily a napakly spoustu dobrot, jen zrak přecházel!

Slovy jedné ze zúčastněných: „Bylo to krásné posezení.“

Hana Kadavá, foto: účastníci posezení

Brtevští: když se vesnice probudí k životu

Někdo říká: život na vesnici, to je nuda! Náš spolek Brtevští, z. s., má ve stanovách napsáno, že má rozvíjet sousedskou sounáležitost a život v obci. Ale jak na to?

Úplně na začátku to v naší vesnici žilo – co pamatuji, ještě před revolucí zde fungovala hospoda, hasiči, takže se jezdilo po soutěžích. Pořádaly se plesy a tancovačky, na čarodějnice šla celá vesnice na palírnu – pak se to však nějak zlomilo – jako téměř všude. Lidé se přestali scházet, jen projeli autem tam a zpět a zůstávali zavření doma. Začala nuda v Brtvi.

Tak co s tím? Zkusili jsme se začít scházet. Na některém ze setkání vznikl nápad, že bychom mohli udělat Dětský den. Zkusili

jsme a vyšlo to. A nápadů bylo více a časem přibývají a přibývají. Někdy sportujeme, soutěžíme, zpíváme, tvoříme a máme i koncerty, někdy si uděláme food festival z vlastních pokrmů a jíme, ale i tančíme. Někdy se jede s dětmi na výlet, vyrábí se cokoli z čehokoliv. Vždy je vše uzpůsobeno tak, aby se zabavily děti. Ale i dospělí jsou zaměstnáni. Různé akce organizují různí lidé a myslím, že to je přínosem pro náš spolek. Pokaždé je zábava trochu jiná a vždy originální. Jeden nebo dva lidé by toto nevytvořili. Je moc dobře, že více lidí má zájem a vloží energii do činnosti pro druhé – jen tak nezištně – pro radost. Díky, že jste! Nejlepší chvíle nastanou, když si děti hrají na hřišti a nesedí s mobilem v koutě. Když dospělí jsou znovu dětmi, hází míčem, hrají fotbal jen tak na plácku, střílí lukem, soupeří mezi sebou, zkrátka jsou spolu. Pobaví se o všem možném a nejsou zavření doma u telky. Když jde masopustní průvod vesnicí a v domech je otevřeno a připraveno malé pohoštění – to je důvod, proč tady jsme – sdružit všechny, kteří o to stojí. Teď už se se svými sousedy známe, můžeme se na ně obrátit s prosbou o pomoc. Již nejsou cizí, již se začínají vztahy navazovat, tak doufáme, že vydrží.

Děkujeme všem, kteří vymýšlí, co by se dalo zažít v Brtvi! A samozřejmě městu za poskytnutí prostor, abychom se mohli scházet a žít život na vsi, kde už není nuda.

Štěpánka Gukkertová, Marcela Szabová, foto: archiv spolku

Konec prázdnin byl ve znamení velkých oslav 100 let bělohradského tenisu

Na bažantnických kurtech panovala v sobotu 30. 8 už od samého rána veselá nálada. Důvod byl jasný – bělohradský tenis se dožil stovky, a to ve velmi dobré kondici! Blahopřát mu přišla velká řada gratulantů všech generací. Patřili mezi ně tenistky a tenisté, kteří pamatují posledních osmdesát, šedesát či dvacet let činnosti oddílu, stejně jako děti, které sotva drží raketu. Nechyběli ani vzácní hosté Jana Berkovcová, náměstkyně hejtmana Královéhradeckého kraje, zodpovědná za oblast školství a sportu, starostka města Alena Kuželová či Jaroslav Rybka, předseda Východočeského oblastního tenisového svazu.

Brzy po slavnostním zahájení a během celého dne bylo vidět debatující hloučky bývalých či současných tenistů, mnozí z nich se potkali po desítkách let, a tak bylo na co vzpomínat. „Nejvíce si ceníme vysoké účasti současných i bývalých členů oddílu,“ potvrzuje místopředseda tenisového oddílu Milan Petřivý. Řečeno čísly: oslav se zúčastnilo přes dvě stě lidí, turnaj ve čtyřhrách hrálo téměř 59 hráčů všeho věku. Páry se losovaly, a tak se na kurtech v roli soupeřů objevil třeba děda s vnukem. Přestože byly k vidění líté boje, na výsledcích až tak nezáleželo, vždycky totiž vyhrál tenis... Jak poznamenal jeden z účastníků akce, Jiří Poláček z Prahy: „Mě ohromil celý sportovní areál, který je čím dál dokonalejší, nové ploty, cestičky, závlaha a dostatek prostoru okolo kurtů, ale snad ještě víc nadšení dětí pro tenis. Je vidět, že to s nimi v Bělohradě umějí.“ Pokud zrovna nebyli tenisté na kurtech s raketami, ocenili stejně jako ostatní hosté knihu vydanou ke sto letům bělohradského tenisu, jež byla pokřtěna během vydařeného od-

poledne. Všude bylo slyšet chválu na skvělou organizaci akce a vynikající občerstvení. Mnohé dobroty připravili a obsluhu hostů zajistili tradičně sami tenisté... bez ohledu na to, zda a jak vysoko si stojí na žebříčku klubu.

Po vyhlášení výsledků turnaje a dětské diskotéce uzavřelo večer vystoupení temperamentní umělkyně Zuzany Gamboa. Jedna z návštěvnic pak celodenní dění okolo kurtů shrnula slovy: „Byla to moc hezká akce, setkání přátel v příjemném prostředí s bonusem v podobě tenisové ročenky, která nám zůstane na památku.“ K tomu se za organizátory připojuje i předseda TJ Lázně Bělohrad Martin Menčík: „Domnívám se, že oslava sto let tenisu byla velmi zdařilá a důstojně připomněla bohatou historii tohoto sportu v našem městě. Za mimořádně významný moment také považuji návštěvu paní náměstkyně hejtmana Jany Berkovcové, která přivezla potěšující zprávu o tom, že naše žádost u Královéhradeckého kraje o podporu rekonstrukce tenisových kurtů byla úspěšná a bude finančně podpořena. Tato informace dodala oslavám další rozměr.“

-lev-, foto: Jaroslav Voves

Velká tenisová rodina: Záveských, Machkovi, Šedivá

Karel Dlabola, syn zakladatele tenisového oddílu, s ročenkou

Filipa Podkrkonošský maraton ovládl domácí Lukáš Kraus

Devatenáctý ročník cyklistického závodu FILIPA Podkrkonošský maraton přilákal do Bělohradu a okolí počátkem srpna na 584 sportovců včetně českých reprezentantů.

Po loňském „restartu“ závodu byly pro účastníky připraveny další dvě trasy. K tradičnímu 1/2maratonu o délce 54 km přibyla varianta C s délkou lehce přes 30 km a po šesti letech se v rámci této akce obnovila také poctivá maratonská distance A, měřící 90 km. Ta zavedla závodníky po trati sjezdovky až na vrchol Zvičiny a také do blízkosti hradu Pecka. Na obou místech čekaly na cyklisty vrchařské prémie.

Po slavnostních startech všech tří kategorií na náměstí K. V. Raise se veškeré dění přesunulo do zámeckého parku, kde program pokračoval dětskými závody. Celkem 119 nadějných sportovců je velkým příslibem do budoucna! Brzy začali dojíždět do cíle účastníci nejkratšího závodu, který s přehledem ovládl český reprezentant v kategorii MTBO Vojtěch Stránský (Merida BikeRanch Team). Mezi ženami byla nejrychlejší Rozárie Kazdová (Cykloklub Jičín).

Lehce po poledni se až v závěrečném spurtu rozhodlo o vítězi střední distance B, kterým se nakonec stal Adam Horák (North Bike Club). Kategorii žen ovládla Lenka Fridrichová (Barney Cycle).

Diváci s napětím očekávali první závodníky z nejprestižnější trasy A (90 km), kde měl Bělohrad své želízko, Lukáše Krause. Pár minut po půl jedné bylo jasno. Ihned za zaváděcí motor-kou vlétl do zámeckého parku Lukáš Kraus (VIF Eleven Head Cyklolive Team) a stal se tak historicky prvním Bělohradákem, který tento závod ovládl v celkovém pořadí! Následoval ho novopacký reprezentant ve skialpinismu Marek Foltýn (Bakako Nová Paka – MR team) v závěsu s jičínským Sebastianem Vičkem (VELOCOACHCZ). Na čtvrtém místě dorazil po většinu závodu vedoucí Filip Rydval (D2mont Merida Cycling), který však cca 12 km před cílem prořízl plášť a zbytek závodu absolvoval na prázdném zadním kole! Páté místo obsadil Jakub Schneider (KAH Sport Vrchlabí). Místní závodníci tak dokonale využili znalosti trasy. Nutno ovšem podotknout, že svoji příslušnost k české maratonské špičce pravidelně potvrzují také například na Českém poháru horských kol. Mezi ženami nenašla přemožitelku mistryně České republiky v kategorii do 23 let Karla Nováková (VIF Eleven Head Cyklolive Team). Na druhém místě přijela Barbora Šípková (INS BIKE TEAM) a bronz si odvezla Andrea Maňhová (Ghost team). Kompletní výsledky závodu a fotogalerie najdete na webu: www.podkrkonoskymaraton.cz.

*Martin Šubr a Petr Kordík
– pořadatelé Filipa Podkrkonošského maratonu,
foto: Eliška Kalojirová*

Spolupořadatel závodu Martin Šubr

Dětské závody

Dušičková doba

Blíží se listopad – zvláštní období, měsíc, který je již tradičně spojen se vzpomínkou na zemřelé. Atmosféru často vhodně doplňuje i mlhavé počasí a příroda ukládající se k zimnímu spánku. Začátkem listopadu nás čekají čtyři události, z nichž tři jsou spojené s křesťanskou vírou a jedna s pověrou.

V noci z 31. října na 1. listopadu se marketingová mašinerie ujímá role oživovatele dávného pohanského svátku, dnes známého jako Halloween. Staří Keltové na území Irska, Anglie a severní Francie nazývali tento svátek Samhain a domnívali se, že v tento den je umožněno duším zemřelých navracet se domů. Právě z těchto dávných tradic vychází zvyk setkávání v temném období roku, často doprovázený maskami a kostýmy znázorňujícími nadpřirozené bytosti – přízraky, čarodějnice, demony či jiné postavy ze světa fantazie a mytologie. Slavení Halloweenu v dnešní společnosti můžeme vnímat jako výraz duchovní prázdnoty, kterou člověk nevědomky zaplňuje symboly a rituály, jež postrádají skutečný smysl. Jak praví staré rčení: „Kde ubývá víra, tam nastupuje pověra.“

Katolíci slaví 1. listopadu svátek Všech svatých – den s nejvyšším liturgickým významem, církevní stupnicí označovaný „všemi hvězdičkami“. Jedná se o slavnost, jejíž historie sahá až do 4. století, kdy Efrém Syrský a Jan Zlatoústý připomínají svátek „Všech svatých mučedníků“. Západ nelenil a přidal se k oslavám, pochopitelně římsky a imperiálně. V průběhu staletí svátek místy ustoupil do pozadí, ale kolem 8. století jej znovu oživil irští mniši, kteří jej rozšířili po Evropě a ustálili datum 1. listopadu jako den společné oslavy všech svatých.

Záhy slavíme Památku věrných zesnulých. Ten den se mnozí věnují hřbitovní turistice, pečují o náhrobky, podporují hřbitovní průmysl – a někteří se dokonce i pomodlí. Když se rozum snaží dohnat víru, může se stát, že o smrti začneme opravdu přemýšlet. A právě s tímto přemýšlením o posledních věcech člověka souvisí čtvrtá událost – Památka sv. Karla Boromejského, která se slaví 4. listopadu.

Karel byl v 16. století kardinálem a arcibiskupem v Miláně. Vypráví se o něm, že jednou hrál s přáteli kulečnick. Během hry se někdo zeptal, co by ostatní dělali, kdyby zjistili, že za několik minut zemrou. Tato akademická otázka hráče vytrhla ze soustředěnosti na hru. Okamžitě začali přemýšlet. Jeden by hned šel do kaple, aby se v modlitbách připravoval na smrt, jiný by se šel usmířit se svou sestrou, další by šel ihned ke zpovědi, aby nezemřel v hříchu. Nakonec všichni čekali, co odpoví arcibiskup a kardinál. Od duchovenstva se očekává vždy něco zbožnějšího. Ale Karel všechny překvapil, když řekl: „Já bych hrál kulečnick klidně dál.“

Světce nám tím chtěl říci, že není rozdíl mezi nynějším životem a životem věčným. Do věčnosti jsme již vstoupili, můžeme žít v Boží blízkosti, a to nejen na mši svaté, ale i doma, na výletě, prostě kdekoli. Jedině navíc bude pak to, že Bůh setře slzu z každé tváře a smrti již nebude, ani žalu, ani nářku, ani bolesti, neboť co bylo, pominulo.

Váš duchovní P. Řehoř

foto: Karel Škréta 1610–1674 – Sv. Karel Boromejský navštěvuje nemocné morem v Miláně

Pro správný postup statického zajištění Fričova muzea byl 28. srpna 2025 proveden geologický průzkum. Výsledná zpráva by měla být známa do vydání příštího čísla Bělohradských listů, kde o ní budeme v rubrice investice informovat.

foto: Roman Kunčík

Na e-mailovou adresu redakce nám můžete posílat své náměty, připomínky i fotografie z města a okolí.

Obsahová uzávěrka příštího čísla je **15. listopadu 2025**.

E-mail: belohradske-listy@lazne-belohrad.cz

Podzimní jarmark v zámeckém parku, foto: Roman Kunčík

